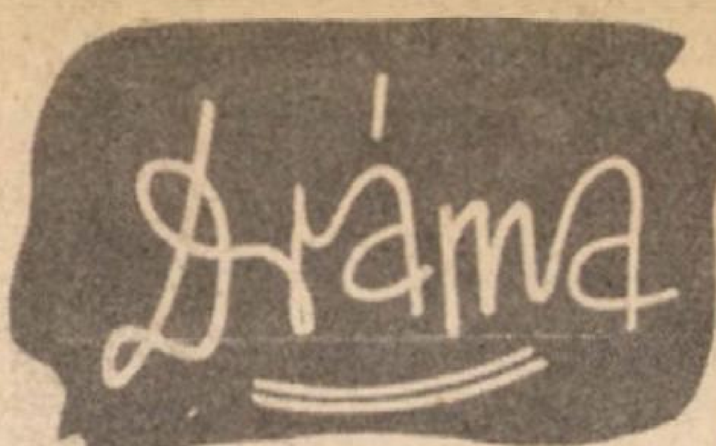
XIX. évfolyam 42. szám Ára: 1 forint 1963. október 17

MODERN MÉRETEK

(Revünk a 8—9-es oldalon)

— Ez a társasházunk lakás-modellje?
— Dehogy a modell. Ez maga a lakás!

Tegnap késő este ballagtam haza Budáról. A Margithíd néptelen volt, csak egy fáradt villamos csörömpölt el mellettem. Aztán újra csend lett.

Talán tíz méternyire előttem hirtelen valami sötét árny kapaszkodott fel a virágtartós mellvédre.

— Mit csinál? — kiáltottam rá. — Megőrült?

Önkéntelenül hátrafordult. Ezt a pillanatnyi megtorpanását használtam fel, hogy odaugorjak, átnyaláboljam, és lerántsam a kőpárkányról. Dulakodni kezdtünk. Ügyetlenül, de elkeseredetten verekedett. Már azt hittem, nem bírok vele, amikor váratlanul elernyedt. Mintha egyszeriben minden erő kiszállt volna izmaiból, puhán a járdára omlott. Hiába próbálta sírását visszafojtani, vállai rázkódtak a zokogástól.

Az arcát csak most nézhettem meg alaposabban. Feltűnően magas, domború homlok, sasorr, aranykeretes szemüveg, diszkréten őszülő halánték.

— Professzor úr! — ismertem fel megdöbbenve. — Az ég szerelmére, miért akart öngyilkos lenni?

— Nagyon restellem magam — tápászkodott fel nehézkesen. — Kérem, maradjon köztünk, ami történt. Valahogyan cserbenhagytak az idegeim... Most már nincs semmi baj...

És míg lassan elindultunk a pesti oldal felé, elmesélt mindent.

— Ötven éves koromig csak a tudománynak éltem — magyarázta. — Odaadóan szolgáltam az ifjú nemzedék tanításának, nevelésének szent ügyét. Munkásságomat elismerték, közmegbecsülés övezett. Kitüntetések, külföldi tanulmányutak, széleskörű publikációs lehetőség... Hol van ez már?!... Két évvel ezelőtt ugyanis lecsaptak rám a magyar drámaírók. Az űzött vad sorsa sem különb azóta az enyémnél. Laboratóriumomban por lepi a kémcsöveket, mert minden este szerepelnem kell mai tárgyú színdarabokban Kutatómunkára, egyetemi előadásokra egy percnyi időt sem hagynak. Hol arra kényszerítenek, hogy fiatal huligán lányokkal randevúzzam rosszhírű presszókban, máskor le kell innom magam a sárga földig, vagy rágalmazó beadványokat szerkeszthetek tehetségesebb kollégáim ellen.

— És a kedves felesége? — érdeklődtem részvevően. — Ő mit szól mindehhez?

— Mit szólna, szegényke?! Őt is befogták a színpadi szerzők. Neki többnyire az a szerep jut, hogy tisztában van viselt dolgaimmal, de úgy tesz, mintha semmit sem tudna. Jár, kel és némán szenved. Őrzi elromlott házasságunk harmóniájának a látszatát. Megszakad a szívem, ha csak ránézek.

— Ha jól emlékszem, professzor úrnak van egy fia. Vagy lánya?

— Mindegy — legyintett szomorúan. — Benne sincs semmi örömöm. Kezdetben mindig felnéz rám. Rajong értem. Bennem látja a magasztos elvek gyakorlati megszemélyesítőjét. Rövidesen rájön azonban, hogy kettős életet élek. Ettől kezdve úgy bánik velem, mint egy kutyával. Nehéz manapság egy professzorapának!

— De hát csak van egy megértő, segítő barátja?

— Hogyne. Az van. Egy olyant mindig kapok a drámaíróktól. Rendszerint volt tanítványom, tudományos munkatársam, beosztottam és bizalmasom. Az ő becsületes vállain gyónom meg emberi gyarlóságaimat. De egy idő után persze ő is megunja a lelkizést. Fellázad és kellemetlen hegyi beszédet tart. Állandó morális-etikai válságban élek.

— Professzor úrnak valóban nagyon nehéz a helyzete — csóváltam meg a fejem. — Mégis, mit szándékozik tenni, hogy kikerüljön a csávából?

A professzor arcát gyűlölet torzította el.

— Bosszút állok a magyar drámaírókon! — kiáltotta, és kitépve magát karjaim közül, átugrott a korláton. Nagy loccsanás. Eltűnt a hullámsírban.

Megrendülve néztem utána, aztán szomorúan baktattam tovább.

És képzelhetik megdöbbenésemet, midőn a 2-es villamos végállomásánál ismét megpillantottam a professzort. Haja csapzott, ruhája csuromvíz.

Ő is észrevesz.

— Mit csináljak?! — tárja szét karjait megadó-tehetetlen. — Egy drámaíró kimentett.

Kürti András

LE A BÜROKRÁCIÁVAL

FELESLEGES FELIRATOK

A napokban arra lettem figyelmes a munkahelyemen, hogy az épület különböző pontjain elhelyezett háztáji tűzoltókészülékek mindegyike mellé egy-egy táblácskát rendszeresítettek ezzel a felirattal:

TŰZOLTÓ FELSZERELÉS

Megtudtam, hogy egy-egy ilyen táblácska potom 7,50 forintba került a népgazdaságnak. Nálunk például 66 darab ilyen táblácskára volt szükség, hogy minden tűzoltókészülék megkapja a magáét, nehogy valaki boronával tévessze össze őket. Namármost! Ha ezeket a táblácskákat országosan bevezették, mindenki láthatja: van nekünk pénzünk bőven!

Nem tudom, ez kinek volt az újítása, s mivel jutalmazták a feltaláló géniuszát, de arra kérem, ne álljon meg a félúton. További táblák is szükségesek! Például: székre:

ÜLŐBÚTOR,

pohárra:

IVÓ ALKALMATOSSÁG,

kályhára:

HŐFORRÁS.

Végezetül ajánlom még, hogy az újítóra is tegyenek ki egy táblát:

FELTALÁLÓ

felírással.

Hogy ne tévesszük öszsze például egy zenekritikussal!

Siklós György
Pénzügyminisztérium.

Teljes egyenjogúság

Esős idő

– Mondd, szívem, nem kellett volna mégis inkább moziba menni?

Volt

Kedvenc lapomban, a Hírharsonában olvastam az itt következő cikket. Érdekelt a dolog, mert egy ismerősömről, Dobokai B. Dezsőről írtak benne.

Mi történt a Ló utcában?

„Dobokai B. Dezső, a Bábubú Ló utcai telepének volt tisztviselője, egy szép napon rájött, hogy a telep volt vezetője hamis jelentéseket készít.

Felfedezéséről beszámolt a telep volt főkönyvelőjének, aki kijelentette a volt telepvezetőről, hogy az egy talpig becsületes ember, akihez a gyanú árnyéka sem férhet. Ugyanezt mondotta a telep volt helyettes vezetője is a volt telepvezetőről.

Dobokai ekkor felkereste a Központ volt osztályvezetőjét és elmondotta, hogy a volt telepvezető hamis jelentéseket irogat. A Központ volt osztályvezetője indulatosan azt felelte, hogy a telep volt vezetője talpig becsületes ember, akihez a gyanú árnyéka sem férhet.

A Ló utcai Bábubú telep volt tisztviselője folytatta a nyomozást és csakhamar rájött, hogy a volt telepvezető összejátszik a telep volt helyettes vezetőjével és a volt főkönyvelővel.

Amikor erről bizonyítékai is voltak, felkereste a Központ volt ellenőrzési csoportvezetőjét, aki megígérte, hogy vizsgálatot indít az ügyben. Ki is küldték a Központ három volt ellenőrét, akik megállapították, hogy a telep volt vezetői becsületes, derék emberek, akikhez a gyanú árnyéka sem férhet. Dobokai B. Dezső, a telep volt tisztviselője viszont összeférhetetlen ember, és javasolták az áthelyezését.

A Bábubú Központ volt igazgatója hozzá is járult az áthelyezéshez, majd egy értekezleten megdicsérte és jutalomban részesítette a telep volt vezetőjét.

Múltak a hetek, múltak a hónapok. Dobokai B. Dezső ekkor levelet írt a minisztérium volt főelőadójának és tényekkel bizonyította, hogy a telep volt vezetői bűnös üzelmeket folytatnak. A volt minisztériumi főelőadó hosszú ideig elfektette a levelet, és csak hosszas könyörgés után küldte ki a telepre a minisztérium hat volt ellenőrét, akik azonban nem találtak semmi hibát, nem találtak semmi szabálytalanságot, sőt, megállapították: a volt telepvezető, a volt helyettes és a volt főkönyvelő talpig becsületes emberek, akikhez a gyanú árnyéka sem férhet.

Az igazságra azonban mégis fény derült.

A Bábubú telep volt dolgozója, a hárshegyi szanatórium volt ápoltja, nem harcolt hiába.

Az igazság győzött.

A Bábubú volt Ló utcai telepén elkezdték egy négyemeletes lakóház építését."

*

Néhány nappal a cikk megjelenése után, a Körút és a Majakovszkij utca sarkán találkoztam Dobokaival.

— Gratulálok! — kiáltottam rá. — Olvastam!

— Ó, az már régi história...

— Régi? Tegnapelőtt volt benne a Hírharsonában!

— Utólag írtak az ügyről, amikor már minden elintéződött, minden lezárult...

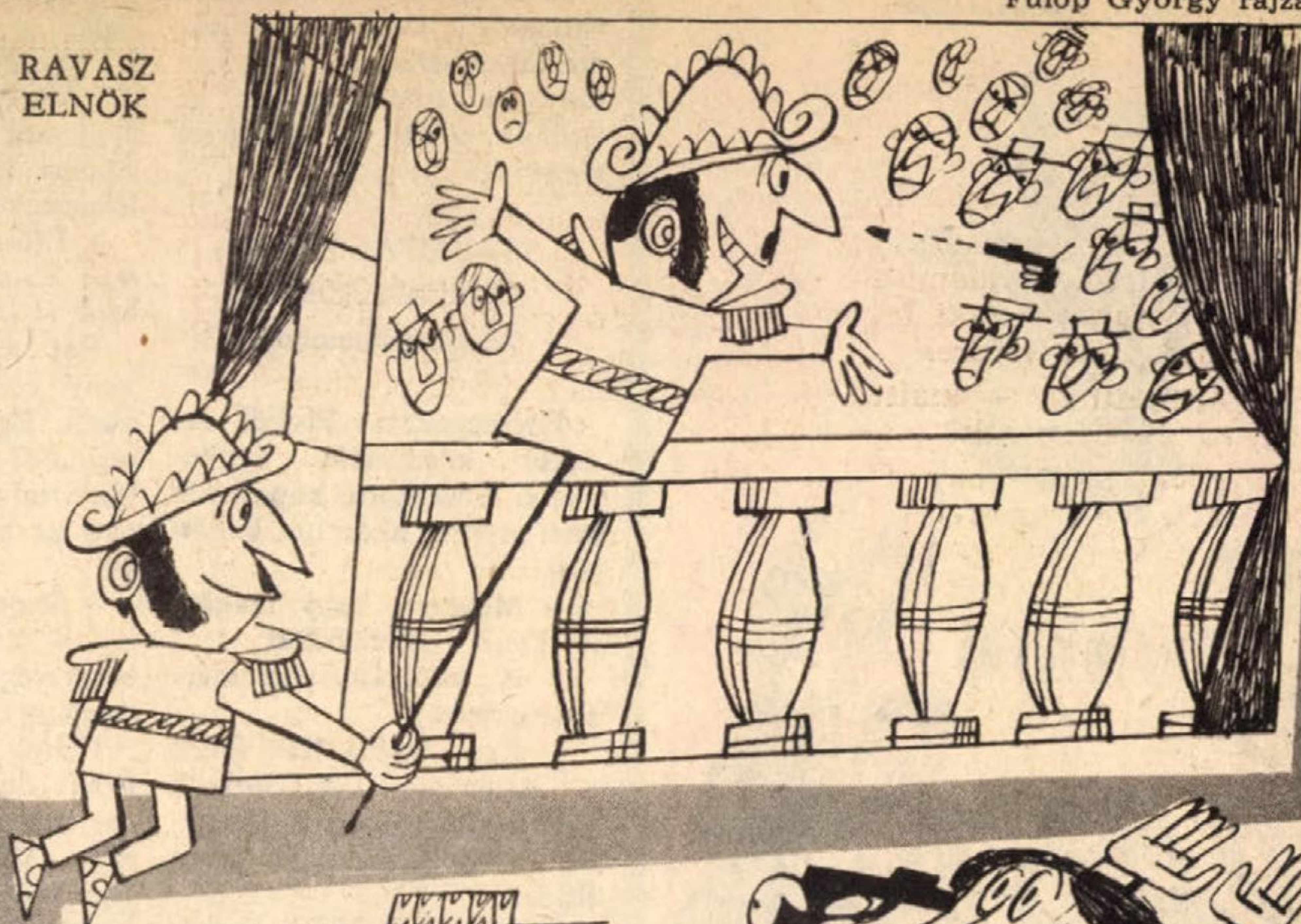
— És mi van a volt főnökeiddel?

— Mi van? Semmi van. Mind a három megvan, jól van, jó állásban van, van bizony, van, van. A volt telepvezető a Bámexbumfértnál van, a volt helyettese is ott van, a volt főkönyvelő is ott van... Azt kérdezted, hogy mi van? Hát ez van, kérlek, ez van — mondotta nagy sóhajjal Dobokai, a Bábubú volt Ló utcai telepének volt tisztviselője, és miután elbúcsúzott tőlem, elindult a volt Király utcán a Liget felé.

Mikes György

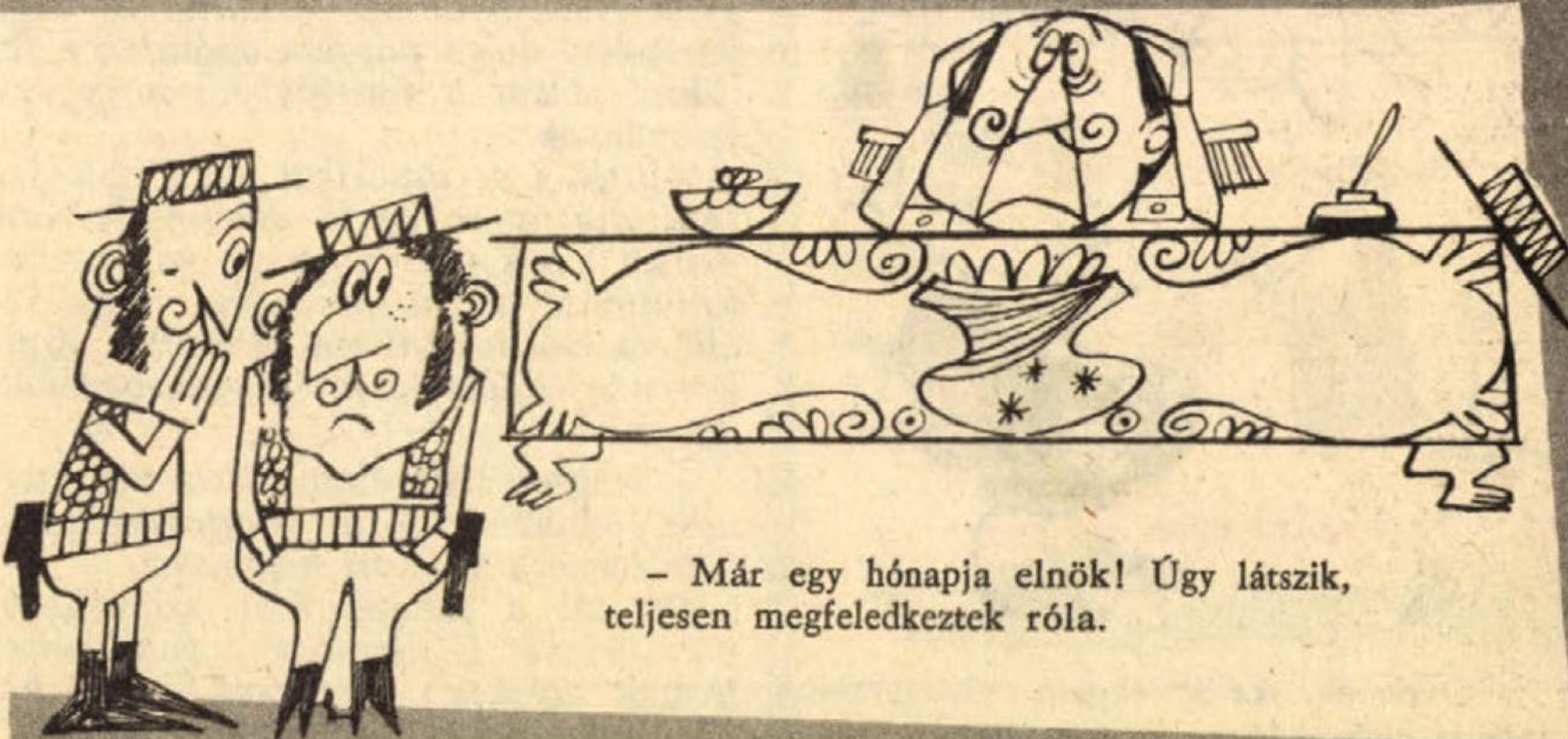
Nehéz egy dél-amerikai elnöknek...

Fülöp György rajza

– Fej vagy írás!

– Már egy hónapja elnök! Úgy látszik, teljesen megfeledkeztek róla.

Mindenféle

Az emberi faj védelme az egyedül jogos fajvédelem.

*

Ha valami túlságosan bonyolult, a legokosabb elhinni.

*

Papok és kereskedők a tökéletességet hirdetik.

*

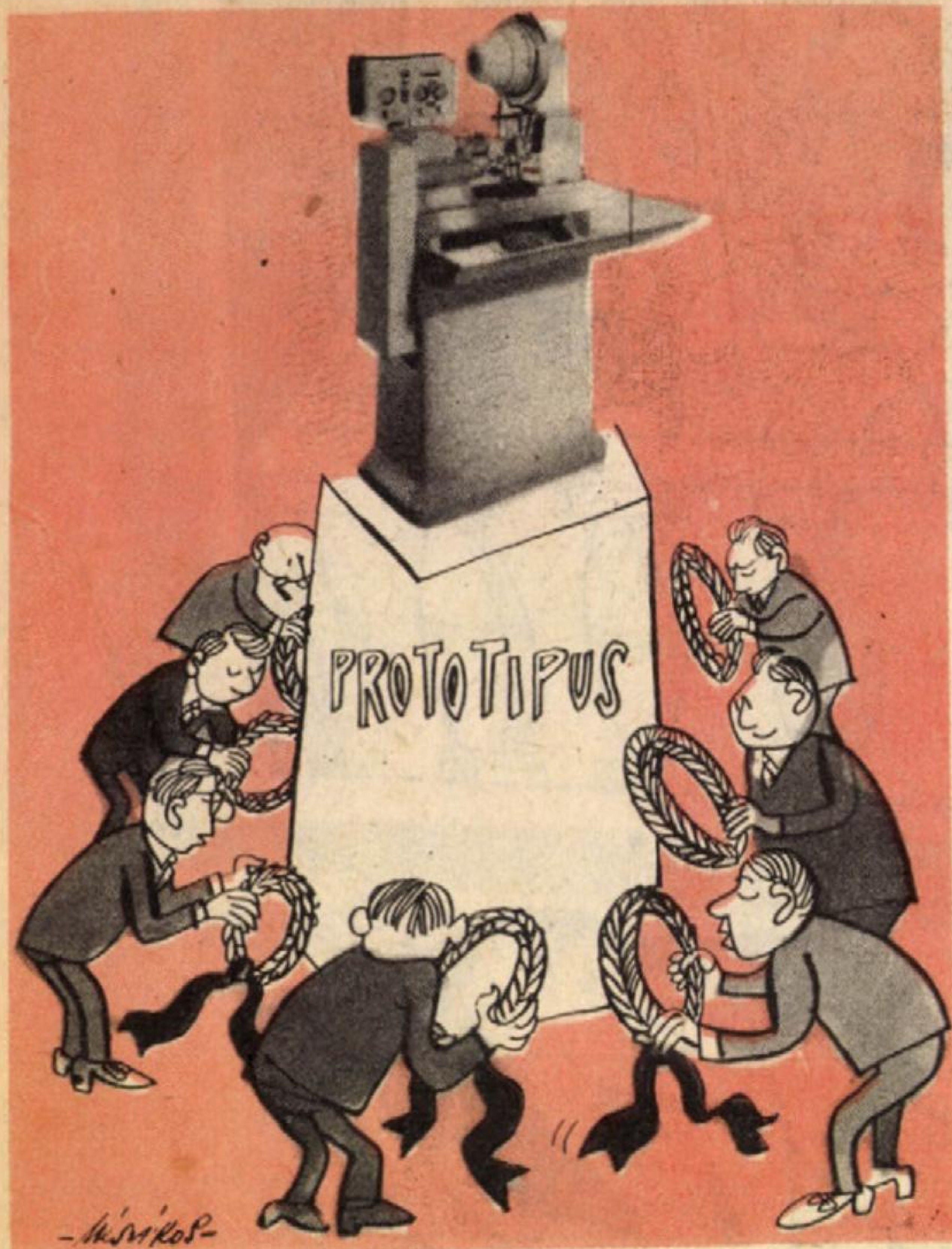
Van, aki a nemtudás fájáról szedett almát.

*

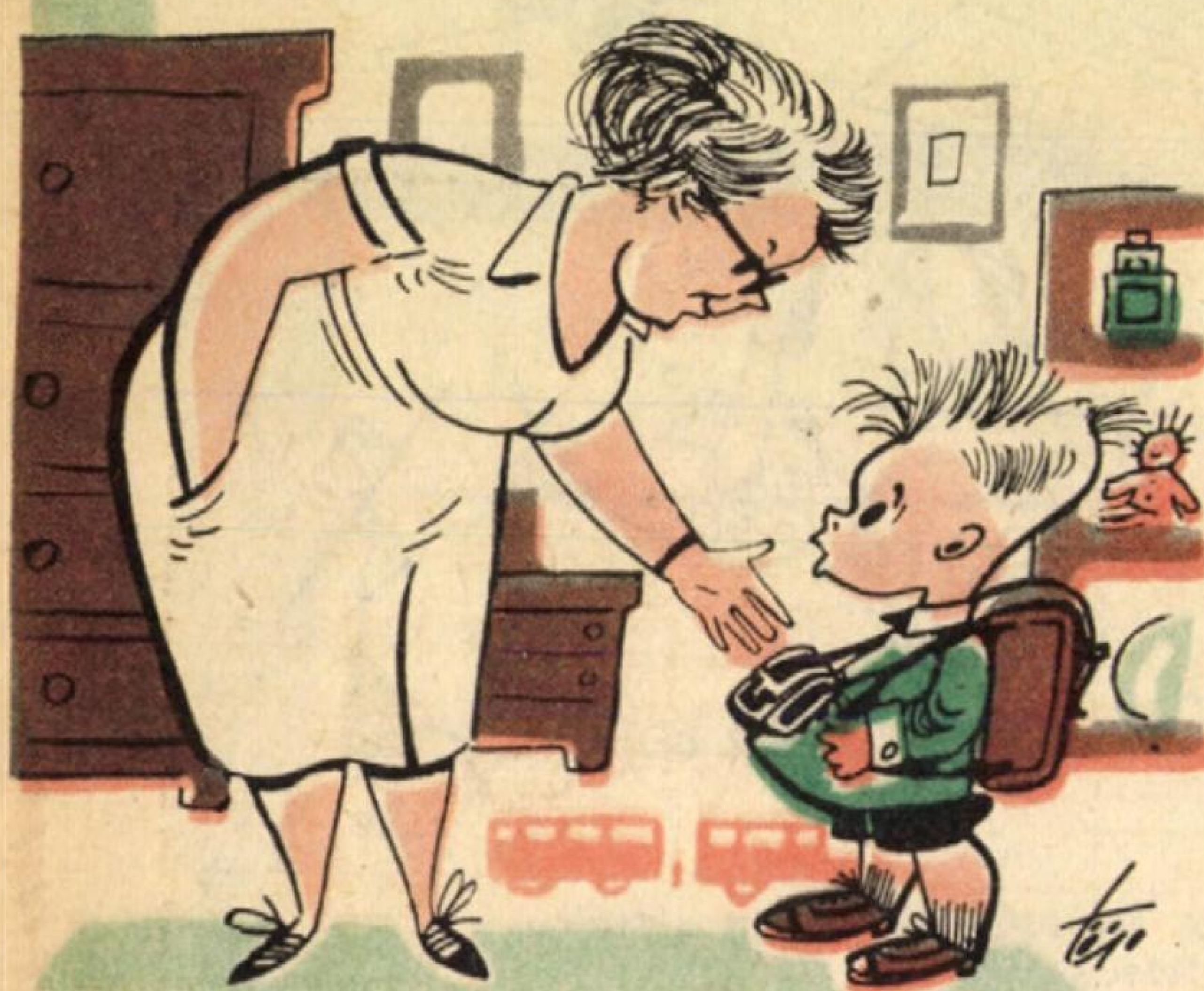
Ne panaszkodjunk! Az emberek nem szeretnek unatkozni.

F. L.

Síremlék

Az első csalódás

– Óvónéni, tessék engem visszavenni, nagyon kiábrándultam az iskolából!

Muzeális emlék

Néhány éve a Rózsadomb valamelyik eldugott mellékutcájában sétálgatva, egy szerény kis villa kapuján, az alábbi táblát pillantottam meg:

STROMFAI ERNŐ
EMLÉKMÚZEUM
Magángyűjtemény

Becsengettem. Elvből érdekel mindenféle gyűjtemény. Középkorú, kopaszodó férfi nyitott ajtót házikabátban:

– Múzeumi, vagy magánügyben? – érdeklődött.

– A kiállítást szeretném megtekinteni.

– Erre tessék! Két forint a belépődíj. Gyerekeknek egy forint, csoportos látogatás esetén pedig csak ötven fillér.

Ahogy az enyhén piszkos előszobában körülpillantottam, az a gyanúm támadt, hogy aránylag nem túl sok csoport látogathatja az emlékmúzeumot.

– Először talán nézze meg Stromfai Ernő hálószobáját – javasolta vezetőm.

Hát a hálószobában bizony elég kevés szenzáció akadt. Egy sebtiben bevetett régimódi ágy, két hatalmas, bizonytalan stílusú diófaszekrény és egy lehangolt macska.

– Stromfai Ernő macskája! – jegyezte meg némi büszkeséggel a hangjában a magángyűjtemény őre.

Utána átmentünk Stromfai Ernő dolgozószobájába. Itt egy roskatag íróasztal volt a sztár. Mellette közepes külsejű könyvespolc állt. Rápillantottam; Pallas lexikon, Mikszáth sorozat, Fritz Kahn: Nemi életünk ...

– Óhajtja látni Stromfai Ernő fürdőszobáját?

– Természetesen.

A fürdőszobában is szemlátomást minden pont úgy volt, ahogy Stromfai Ernő hagyta ... Az önborotva, a timsó, a lábsó.

– Hát egyelőre ennyiből áll a múzeum – mondta kísérőm karjait széttárva. – De remélem, tavasszal már a padlást is megnyithatjuk a nyilvánosság előtt.

– Bár a próféta beszélne az elvtársból! Pokolian érdekes lehet Stromfai Ernő padlása. A viszontlátásra!

– A viszontlátásra!

Csak az autóbuszon jutott eszembe, hogy a házikabátos gentlemantól elfelejtettem megkérdezni, hogy ki volt Stromfai Ernő.

Valószínűleg ő maga ...

Dalmáth Ferenc

PARÓKA A DIVAT

Az őszi divatbemutatókon a budapestiek is megismerkedhettek a nyugati nők legújabb hóbortjával, a parókával. Gyönyörű hajjal rendelkező hölgyek New Yorkban, Londonban vagy Párizsban drága parókát aggatnak a fejükre, abban a reményben, hogy így vonzóbbak.

Állítólag az amerikai elnök felesége indította útjára az új divatot. A New York-i lapok pletykarovata szerint hat különböző színű parókával rendelkezik, és azokat gyakran váltogatja. Amikor megkérdezték, miért visel parókát, így felelt:

– Nagyon kényelmes. Nem kell anynyit fodrászhoz járni. Megtakarítjuk a fésülést és a gyakori hajmosást.

De túl a takarékossági szándékon, más előnyei is akadnak a parókaviselésnek. Gyakran hallottuk, hogy két nő „hajbakapott". Ez bizony kellemetlen háborúskodás volt, amíg saját hajukat viselték az amazonok. Viszont, ha parókával felfegyverzett nők kapnak hajba, abból semmi baj nem származhat, legfeljebb lerángatják egymás parókáját.

Félő azonban, hogy merészebb férfiak is utánozni kezdik majd a divatnak ezt a túlkapását. Előhírnökként megjelent a művészklubban a kedvelt színész. Ápolt, szőke paróka borította klasszikus fejét. A gyönyörű hajremeknek egyetlen baja volt: messziről látszott, hogy nem valódi. Egyik régen látott barátja rosszallóan megkérdezte:

– Mi az? Te is hódolsz a legújabb női divathóbortnak?

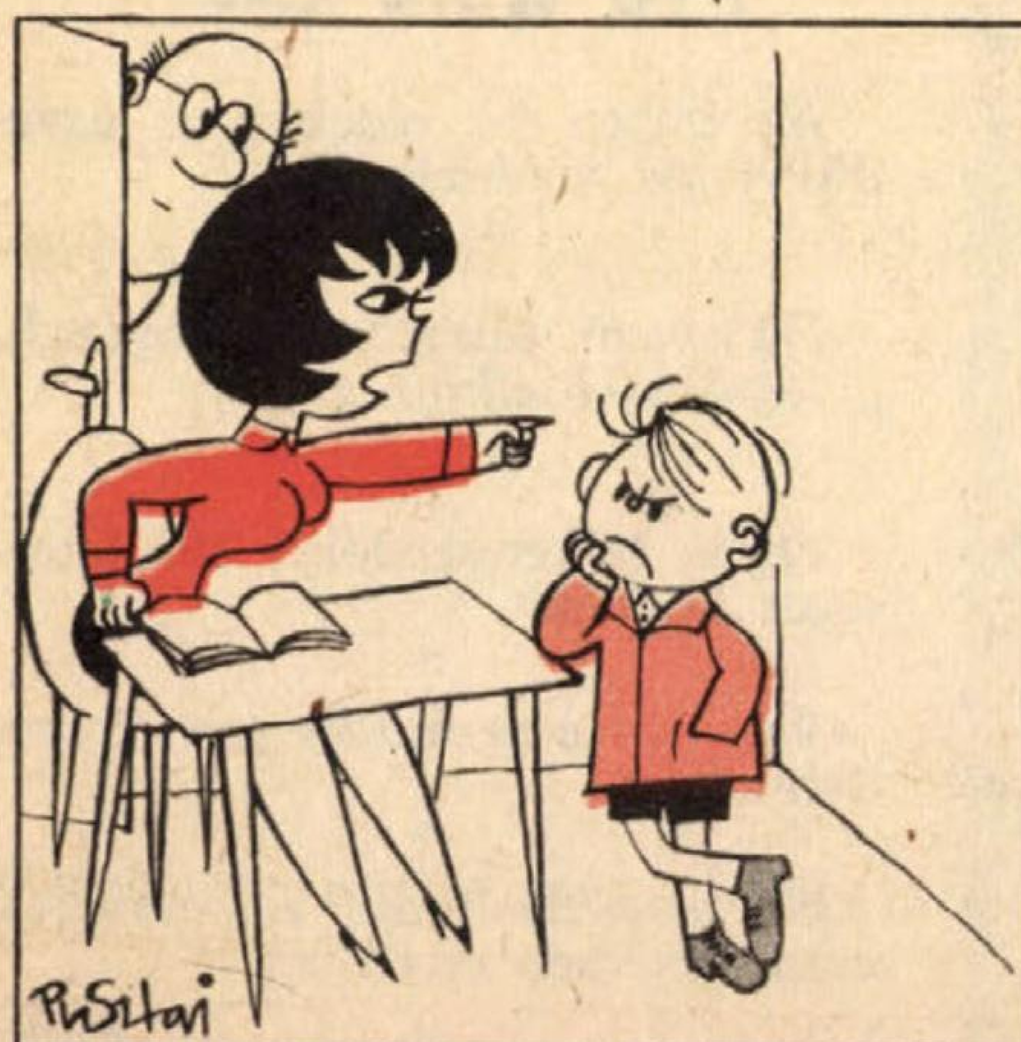
A művész rezignáltan felelte:

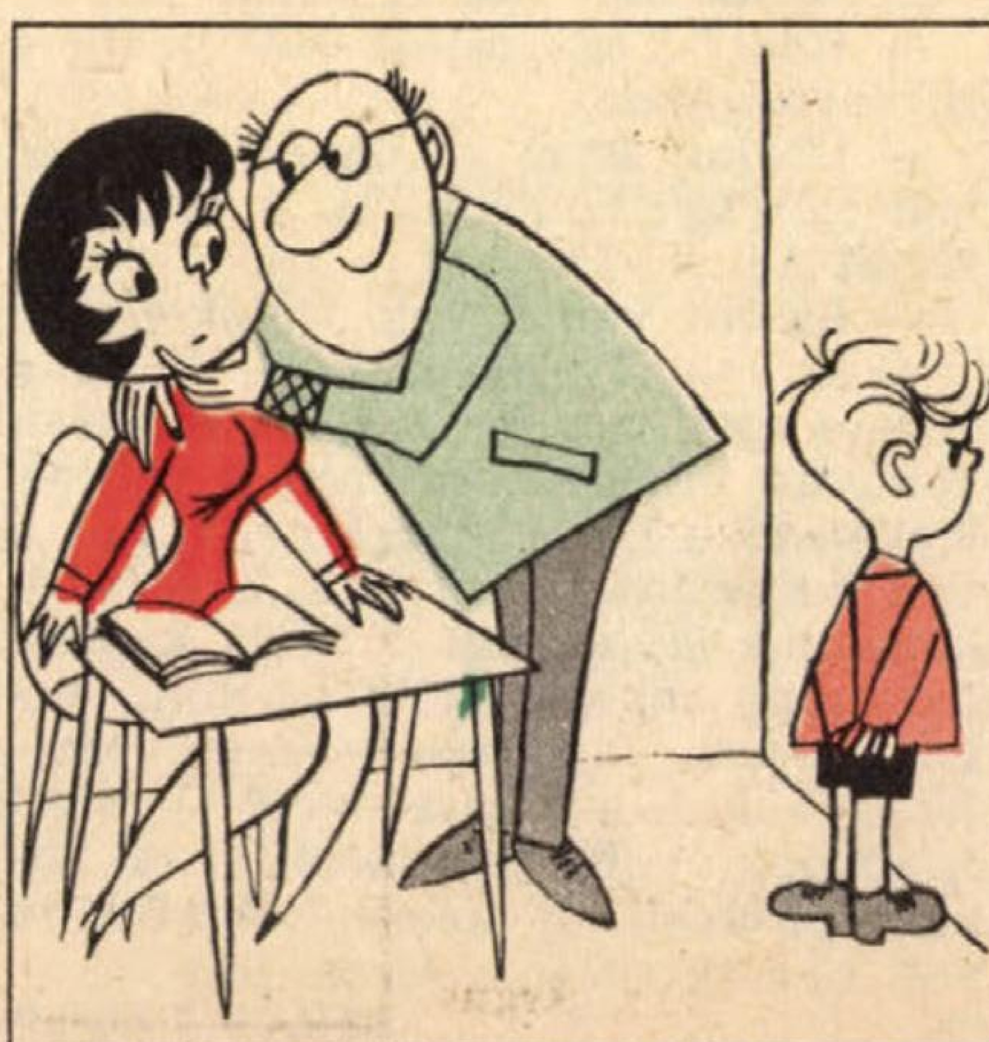
– Örülök, hogy te is azt hiszed. Ne mondd meg senkinek, neked őszintén bevallom: megkopaszodtam.

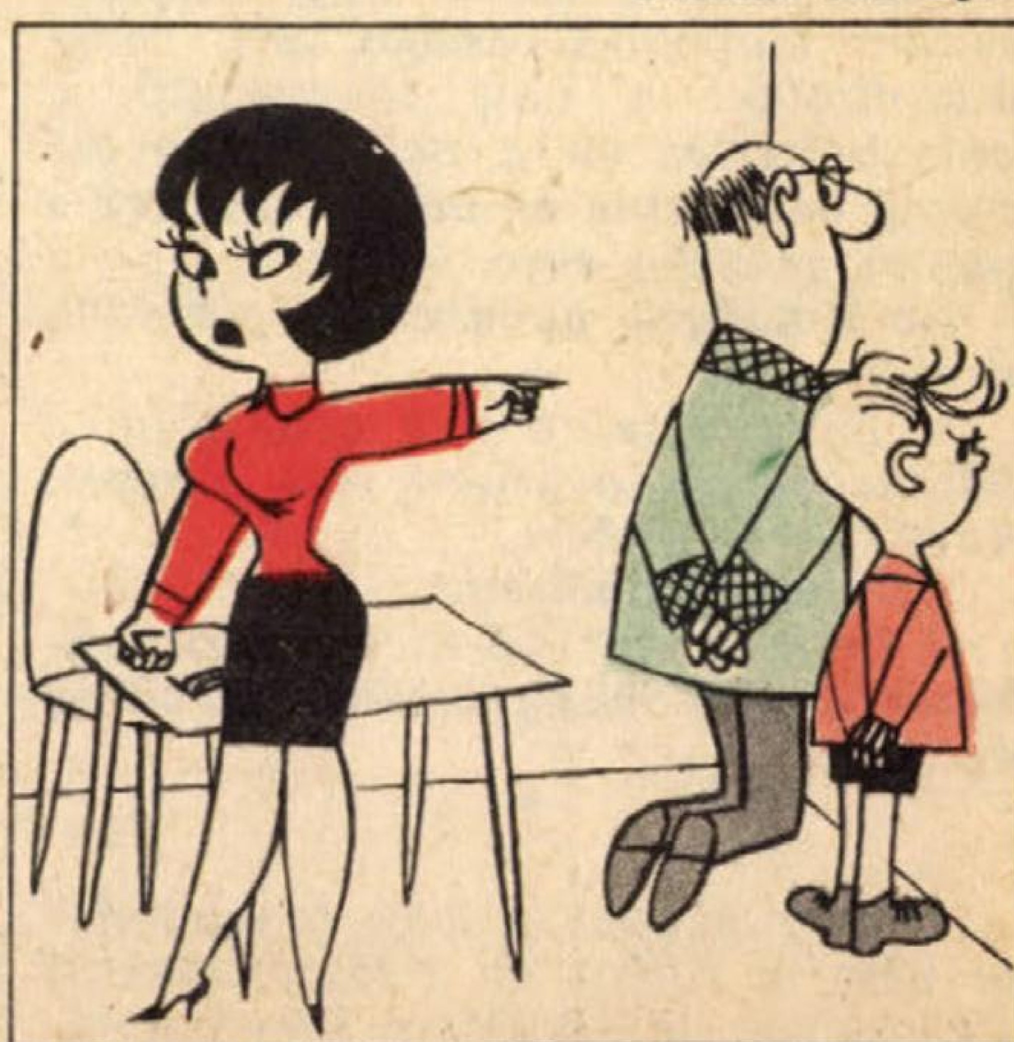
(s. a.)

Jucika mint házitanító

Pusztai Pál rajza

Túlnépesedés

Kaján Tibor rajza

Ezt olvastuk

Elveszett századok

A Hétfői Hírek írja, hogy Francisco Goyanak Wellingtonról, a „Vasbercegről" készített arcképe évszázadok óta a National Gallery tulajdona.

Francisco de Goya y Lucientes, a spanyolok világhírű festője 1746-ban született. Ha egy esztendős csecsemő korában festi meg a csaknem negyedszázaddal később született Wellington képét, még ebben az optimális esetben is mindössze 217 éves lehetne a szóbanforgó műalkotás.

Kétkedés

A Hétfői Hírekből értesültünk arról, hogy a Fővárosi Tanács Közlekedési Igazgatósága javaslatukra jelzőtáblát tétet ki a Kertész utca és a Rákóczi út találkozásánál.

Kételkedünk abban, hogy a Kertész utcát sikerül úgy meghosszabbítaniok, hogy a Rákóczi útig érjen. Jelenleg ugyanis csak a Dohány utcáig ér.

Alagút

Az Esti Hírlapban olvastuk, hogy: „A világ leghosszabb alagútját kezdik el építeni 1964-ben, az Alpok alatt. Az Olaszország és Franciaország között épülő alagút hossza 12 350 méter lesz."

Még idejében figyelmeztetjük az építőket, hogy ha valóban a világ leghosszabb alagútját akarják elkészíteni, ne álljanak meg 12.350 méternél. Még körülbelül 8 kilométert fúrjanak tovább, tekintve, hogy a Simplon alagút máris 19 803 méter hosszú.

Elvi bátorság

Az Élet és Irodalom-ban olvastuk:

„Azt hiszem, a jelzésirodalom, a kritika-irodalom teoriáját, amely különben jól ismert *revizionista nézet*, nem fogadhatjuk el *teljes egészében*..."

Hirdetés

A Zalai Hírlap hirdetései között találkoztunk az alábbival:

„... mellékhelyiségekből álló családi ház igényesnek eladó:"

Ezek után fel sem tesszük a kérdést, hogy a hirdető mit ajánl a kevésbé igényes vásárlóknak?!

Dr. Argus

Halló, ki beszél?

– A szívdobogásomat szeretné hallani, a csacsi!...

(A közeljövőben megjelenő „Ludas Magazin" című különkiadványunkból)

RAJZLAP, VAGY ITATÓSPAPÍR?

Mi, technikus palánták, immár negyedik esztendeje dolgozunk műszaki rajzlapon. Érthetetlennek tartjuk, hogy az utóbbi időben nem lehet használható rajzlapot kapni, jobban mondva: mindenre használható, csak műszaki rajzra nem. A tus szétfut rajta, foltokat hagy, és a papír szálkásodik. Fel szeretnénk hívni az illetékesek figyelmét, nézzenek utána, de még jobb, ha elébe: nem cserélték-e fel — véletlenül — a rajzlap és az itatóspapír gyártási technológiáját?

A soproni Kempelen Farkas Gépip. Technikum tanulói nevében Turcsi Imre László

Hátha valaki nem ismeri

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Egy mama tanácsot kér a híres operaénekesnőtől:

– Kedves művésznő, ön most hallotta énekelni a lányomat... Legyen szíves, adjon egy tanácsot: hol folytassa az énektanulmányait?

– Lehetőleg ott, ahol kevesen laknak – feleli az operaénekesnő.

MEGLOVAGOLT PARAGRAFUS

Miután ifjabbik Kocsis Ádám megunta a falusi élet egyhangúságát, elhatározta, hogy felköltözik Pestre. Amikor pedig elaggott édesanyja megpróbálta maradásra bírni az ő egyszülött támaszpontját, haragosan letorkolta. Másnap Kocsis már a vonat lépcsőjéről oktatta ifjú nejét:

— Amíg én Pesten felépítem magunknak a szocializmust, addig te, a mama éberségét leküzdve, eladogatsz mindent, ami eladható, aztán te is jöhetsz utánam...

Az ifiasszony is ellátta útravalóval honfoglalásra induló hősét:

— Szállásgondod pedig ne legyen, édes egy uram, hiszen ott nyugdíjaskodik Pesten a mi falunkbéli öreg Juli néni, ád az neked szállást szíves-örömest, csak csörgesd meg előtte a pénztárcát.

Kocsis, megfogadván az asszonyi tanácsot, ekként rontott rá szeretett földijére:

— Drága jó Juli néni! Ezt a hízott libát azért hoztam magának, hogy fogyassza el jó étvággyal!...

Juli néni ősi ösztönével megérezte, hogy ára is lészen ennek a libának, azért hát nyomban megkérdezte földijét, hogy mi járatban van Pesten.

Kocsis egy demizson borocskával válaszolt, majd rövid koccintgatás után felmondta az előre betanult leckét:

— Tudja, Juli néném, az úgy történt, hogy négyhónapos iskolára küldtek Pestre, hogy itt megtanuljam, miként kell felépíteni a szocializmust falun. Most hát itt vagyok, mint egy kivert kutya, arra kérem hát drága Juli nénémet, erre a kis időre engedje meg nekem, hogy ellakhassam magánál.

Mielőtt még Juli szóhoz jutott volna, Kocsis kezébe nyomta az első havi albérleti díjra szánt kétszázötven forintot és várta a hatást. Juli néni egy darabig latolgatta az eshetőségeket, majd röviden így döntött:

— Amíg te itt leszel, édes fiacskám, addig én elalszom a konyhában, neked pedig átengedem a szobát, tanulj nyugodtan, hogy különb legyél, mint az a részeges apád volt.

Az első lépés tehát sikerült. Második lépésként az ifiasszony indítgatta útra a jó hazaival töltött csomagokat Juli néni címére. A harmadik hónap elején azonban Kocsisné személyesen hozta fel a küldeményt, ripityává csókolgatta Juli nénit, megköszönte a jóságát, amivel férje iránt viseltetik, és egy kis hazai pletyka után arra kérte Juli nénit, engedné meg neki, hogy a hátralevő néhány hetet az ura mellett töltse. Juli néni ismét kötélnek állt, amit nem is bánt meg, hiszen ezek az aranyos fiatalok minden házi munkát kivettek a kezéből, moziba, színházba, cirkuszba vitték, sőt még a bevásárlás gondjaitól is megszabadították. Végül is odáig szépült a dolog, hogy Juli már azon törte őszülő fejét, miként tudná ezeket az aranyos gyerekeket örökre itt tartani. A fiatalok pedig azon törték a fejüket, éjt-nappallá téve, hogy miképpen lehetne az öregasszony lakását megkaparintani.

Erre a sorsdöntő miképpen-re Kocsisné adta meg az ötletes választ:

— Ha jól meglovagoljuk az albérleti törvény paragrafusait, még a jóisten se űzhet ki bennünket Juli néni összkomfortos paradicsomából.

— De nem ám — toldotta meg a szót Kocsis. — Egy hatóságilag elismert albérlőt a törvény nem enged csak úgy ukmukfukk az utcára tenni!

— Akkor pedig — zárta le a vitát Kocsisné — semmi szükség Juli néni további költséges ajnározására.

E rövid eszmecsere után a honfoglaló házaspár az alábbiakban foglalta össze Juli néni kiebrudalásának módozatait:

1. Megszüntetjük a természetbeni juttatásokat és a jó szót,
2. Bezárjuk az éléskamránkat és a szobánkat, hogy az öregasszony ne csellengjen a lábunk alatt.
3. Írunk a sógornak, hogy jöhet Pestre, 300 forint havi bérért helyet szorítunk neki a szobánkban.

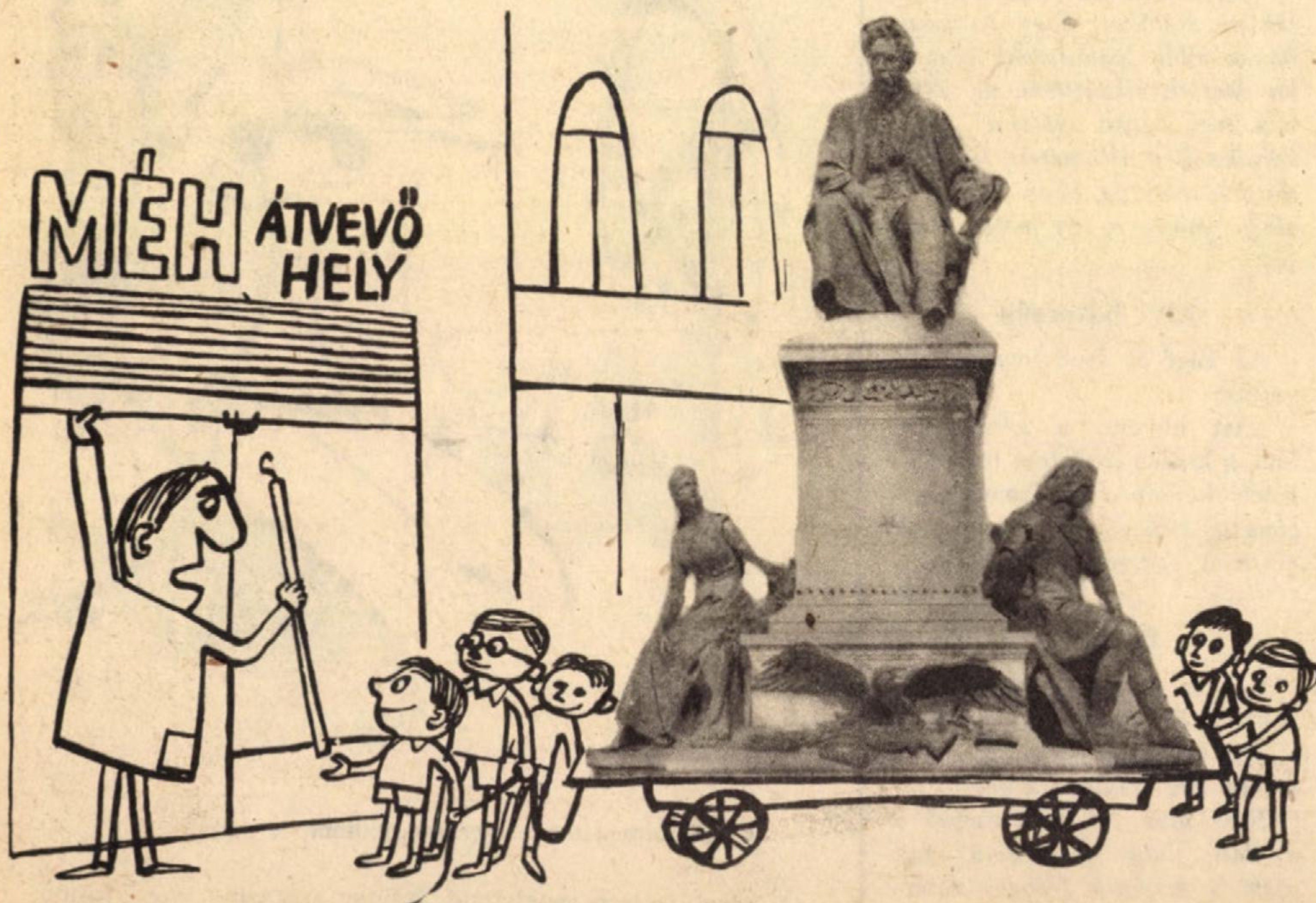
Amikor Juli néni rádöbbent arra, hogy üdvöskéinek minden igyekezete az ő kisemmizésére irányul, a bírósághoz fordult védelemért... A bíróság négy évvel ezelőtt úgy döntött, hogy a renitens honfoglalóknak kilakoltatás terhe mellett 30 napon belül el kell hagyniuk a bérleményt.

Azóta is együtt élnek, ha meg nem haltak.

Bernáth Ede

Megcsípjük a Méhet

Várnai György rajza

– Most az egyszer még átveszem, de legközelebb hivatalos idő alatt gyertek!

Irka-firka

Olvasom az Esti Hírlapban, hogy kétezer féle jegyzetet ad ki az idei tanév első felében a Tankönyvkiadó Vállalat az egyetemi és főiskolai hallgatóknak, mintegy ötezerkétszáz példányban.

Hát bizony ez elég szaporátlan dolog, hisz' egy jegyzet átlag mindössze 2,6 példányban jelenik meg. Az egyetemi és főiskolai hallgatóknak ilyenformán nem kis problémát fog okozni a felkészülés vizsgák előtt, ha csak addig kézírással nem sokszorosítják a jegyzeteket.

Minap a Cimbalom Kávéházban említi a barátom, hogy pár hete látta a „Markotányosnő" című romantikus kalandfilmet, és rendkívül izgalmas élmény volt . . .

– Már megbocsáss! – vágok közbe –, pont tegnapelőtt néztük meg a feleségemmel, s az olcsó történet egy pillanatig sem tudott lekötni bennünket.

– Hát persze, mert nem szabadtéri moziban láttátok. Ott bezzeg ti is izgultatok volna, hogy a felmentő sereg hamarabb érkezzen meg, mint a vihar!

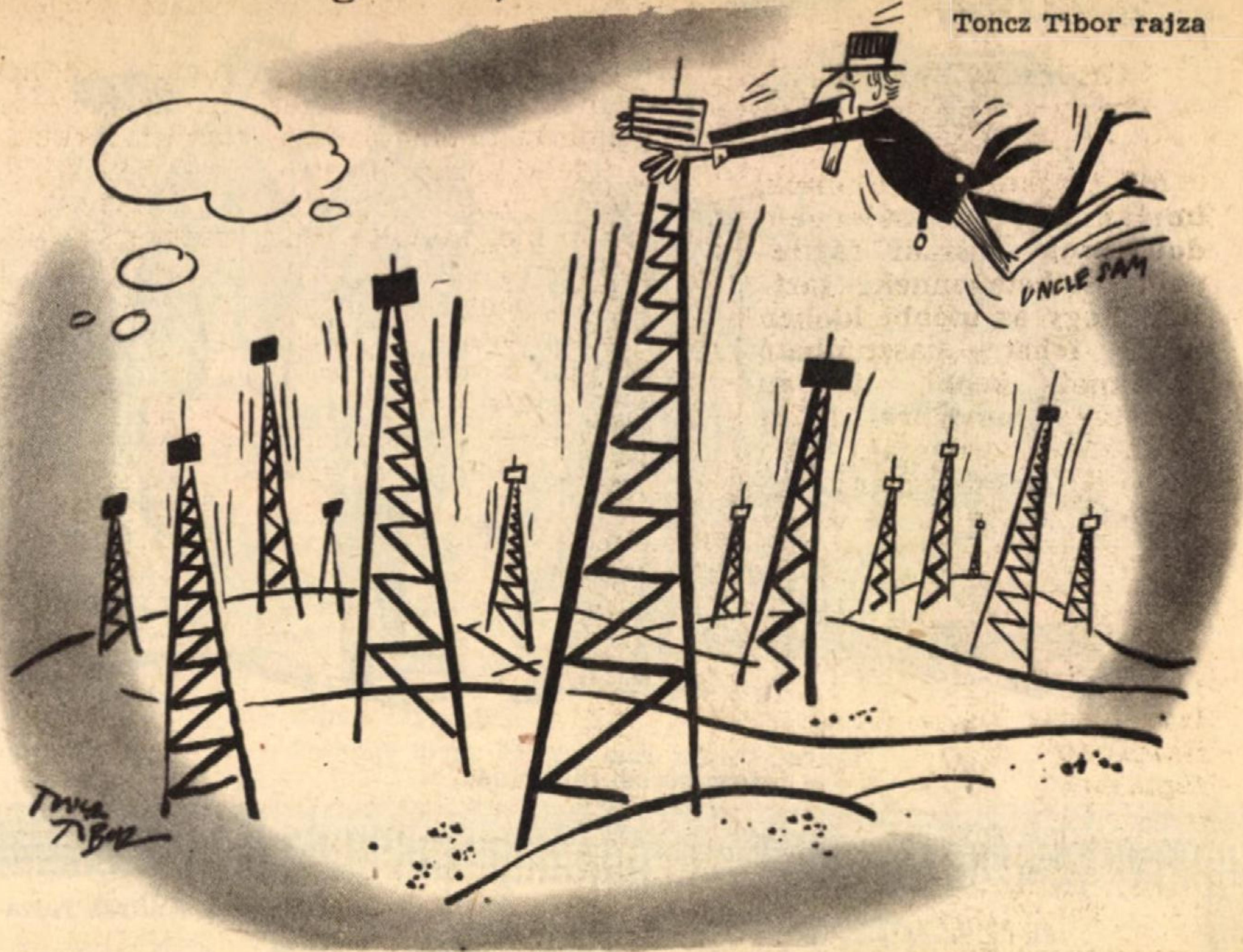
Megnyugvással értesültem egy Kossuth-díjas professzorunk elméletéről, amely szerint a Föld térfogata az idők folyamán fokozatosan növekedett, és növekszik még ma is, mégpedig olyan mértékben, hogy sugara évente 0,5–1 milliméterrel nő.

Hát ha így áll a dolog, igazán nincs okom szégyenkezni, amiért egyre kövérebb leszek.

d—th

Reng az olajmező Venezuelában

Toncz Tibor rajza

HOZZÁSZÓLÁS

az „Alig utca" c. versikéhez

Alig utca —
Egy kis csutka,
Alig néhány
Házból álló.
Nem kívánhat
Ennél jobbat,
Mint a neve,
Mely találó.
Érthetetlen,
Hogy a költő
E névtől mért'
Esett hanyatt?
Sőt, mi több;
A döbbenettől
Azonnyomban
Tollat ragadt.
„Nem szellemes,
Sokkal inkább
Buta, nyűves
Bolond, gügye"
Versikét írt
Követelve,
Hogy e rövid
Kicsi utca
Minél előbb
Legyen másképp,
Okosabban elnevezve!
Ám a költő
Nem gondolta,
Mikor ezt a
Versét írta,
Hogy majd az ő
Keresztapját
Vagy más egyéb
Jó rokonát
Majd hányezer
Ember szidja:
A postás,
A liftszerelő,
Gázszámlás
És házkezelő,
Pótmama
Meg az üveges,
A boyfiú
És a tejes,
Taxi sofőr,
Rendőr, mentő,
Házhoz járó
Könyvterjesztő,
Levél — csomag —
Kézbesítő
És a többi
Címkereső,
Rokonait
Annak áldja,
Ki a sok új
Utcanevet,
A már ismert
Régi helyett,
Bosszantásul
Kitalálja.

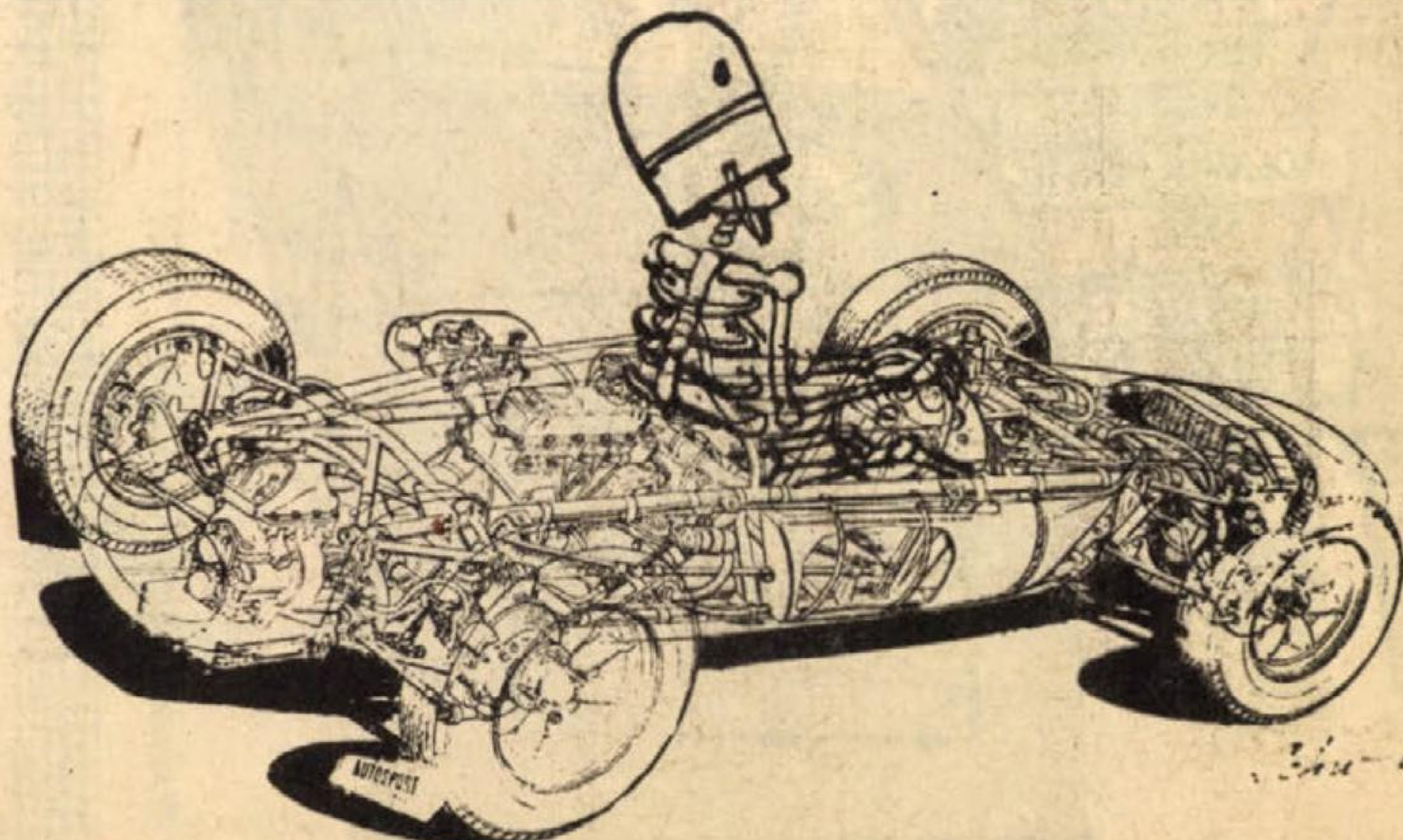
Horváth László
Bp. XIX. Jókai u. 147

Mammut-üldözés

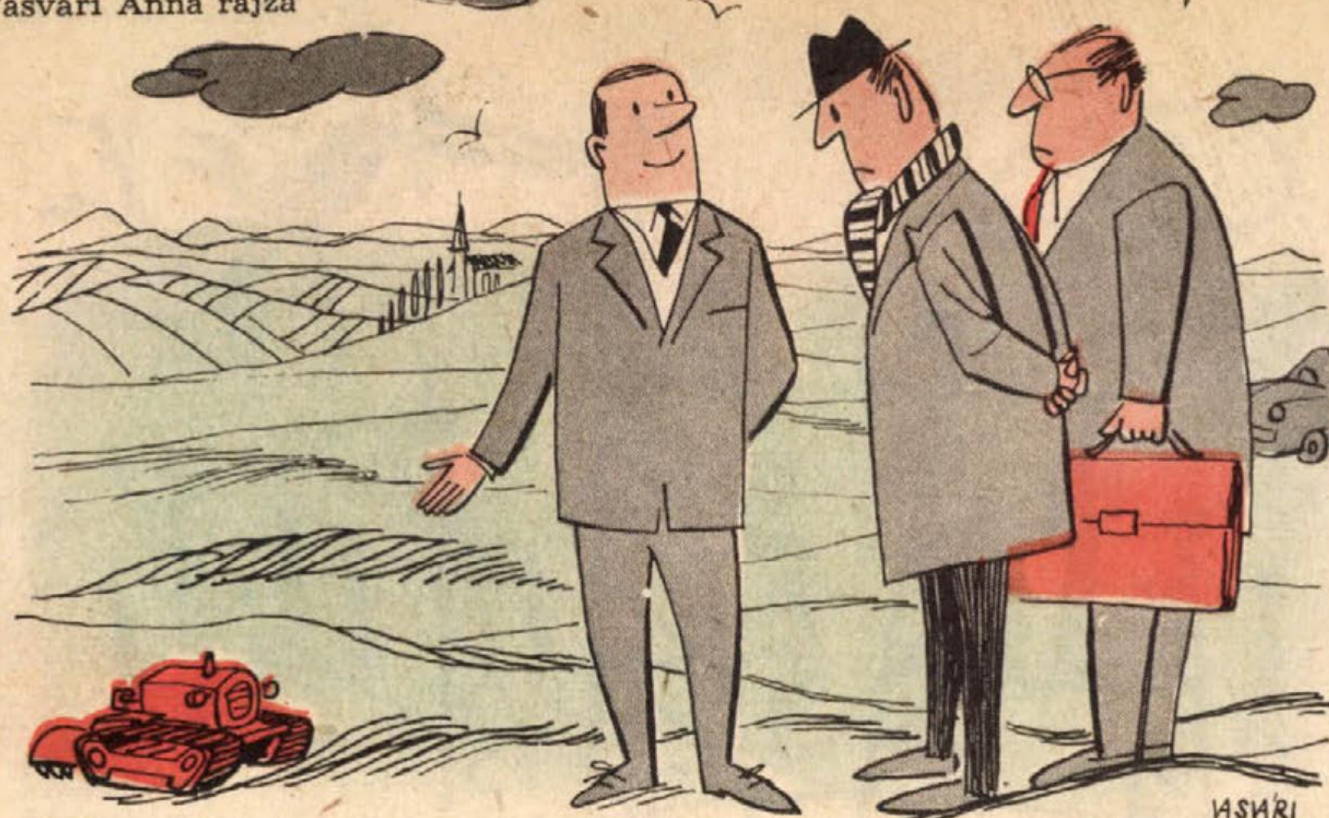

– Ne együnk mégis inkább készételt?

Egy versenyautó áttekinthető részletrajza

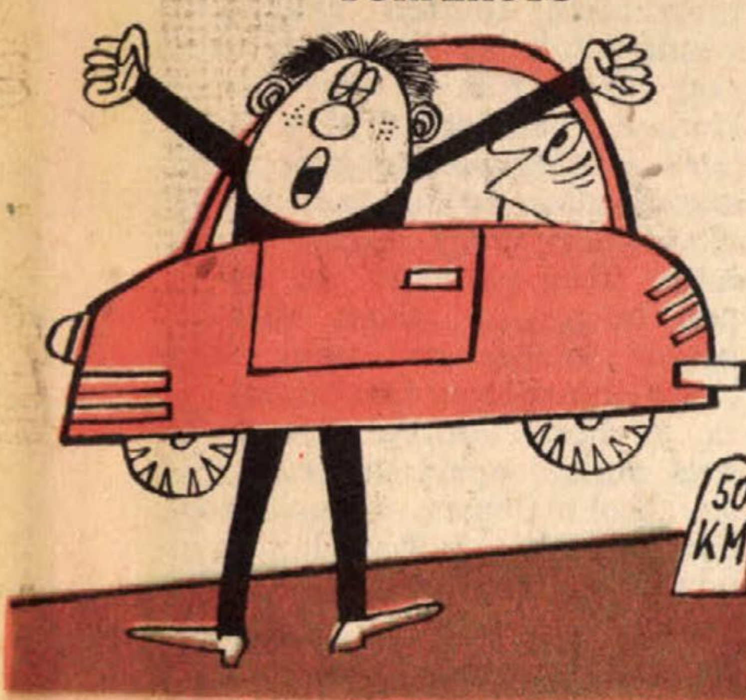
Vasvári Anna rajza

– Tranzisztoros földgyalu! . . .

Ez a méret, NEM A CIÁNKÁLI

TÖRPEAUTÓ

– Néha meg kell állni, hogy az ember kinyújtózkodhassék.

Szűr-Szabó József rajza

– Nincs felszántva!
– Dehogy nincs, kérem, csak mikrobarázdás!

Mészáros András rajza

Ha ismét visszajön . . .

SPORTKÖZVETÍTÉS

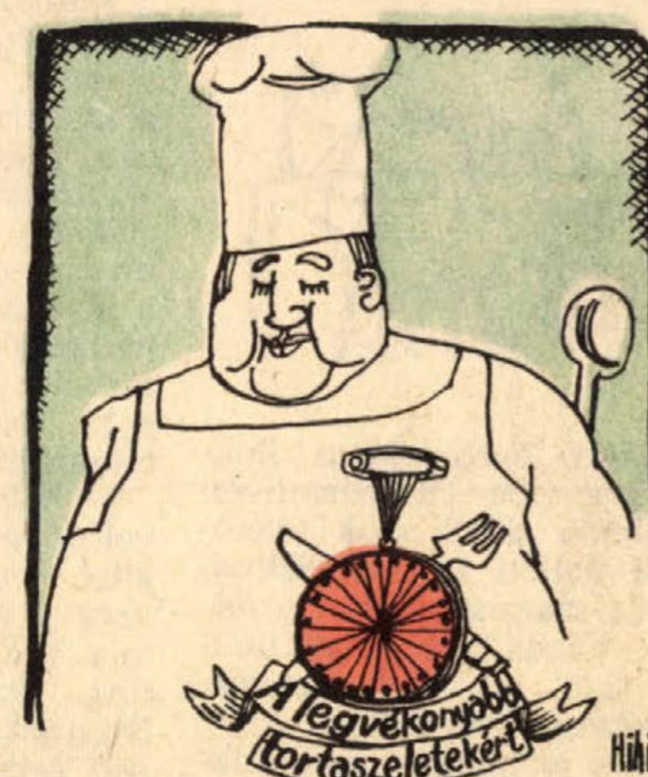
– Ne tessék szuszogni, mert nem hallom, ki rúgta a gólt! . . .

Toncz Tibor rajza

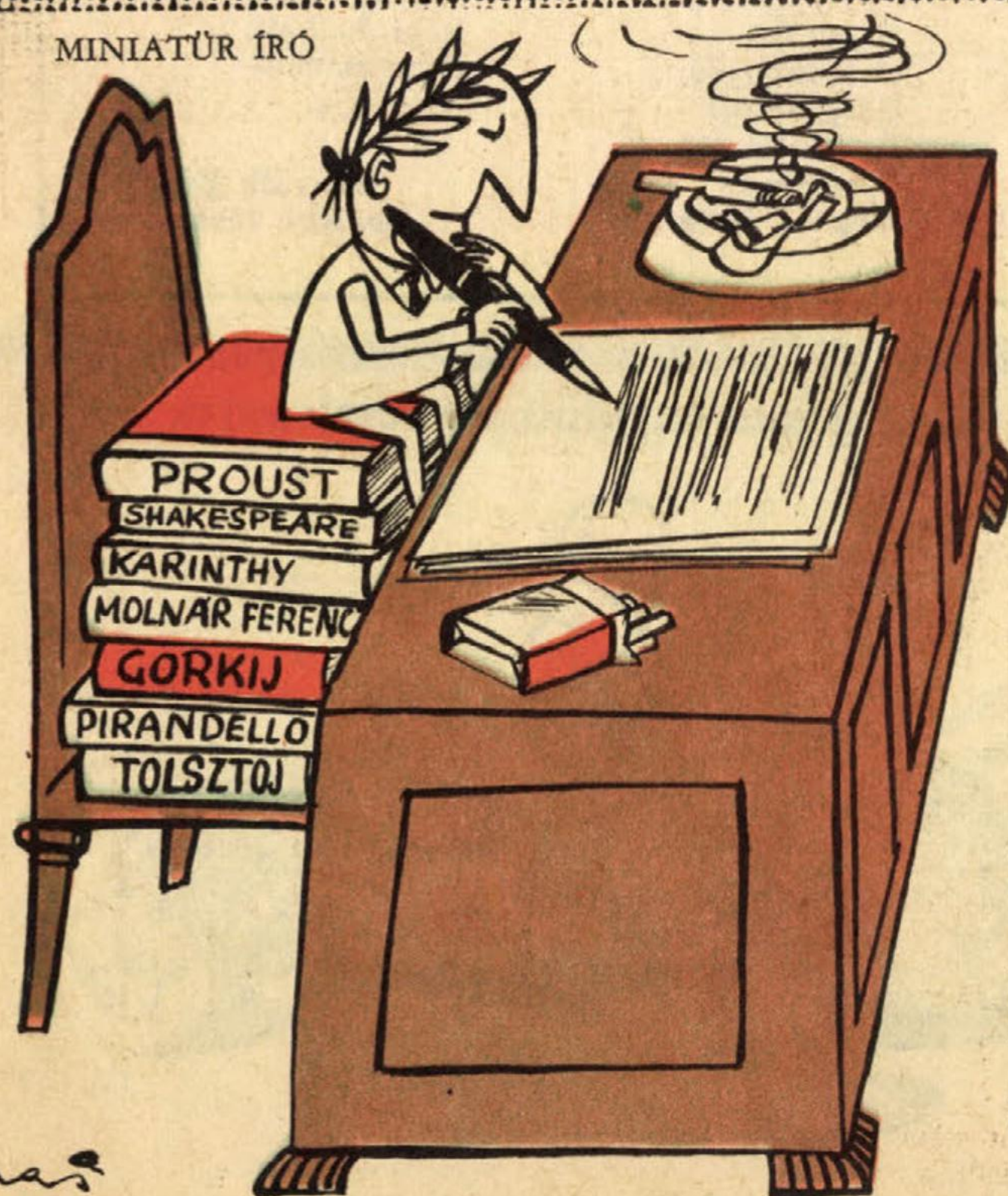

– Kérlek, ez a Fifi lenyelte a rádiónkat!

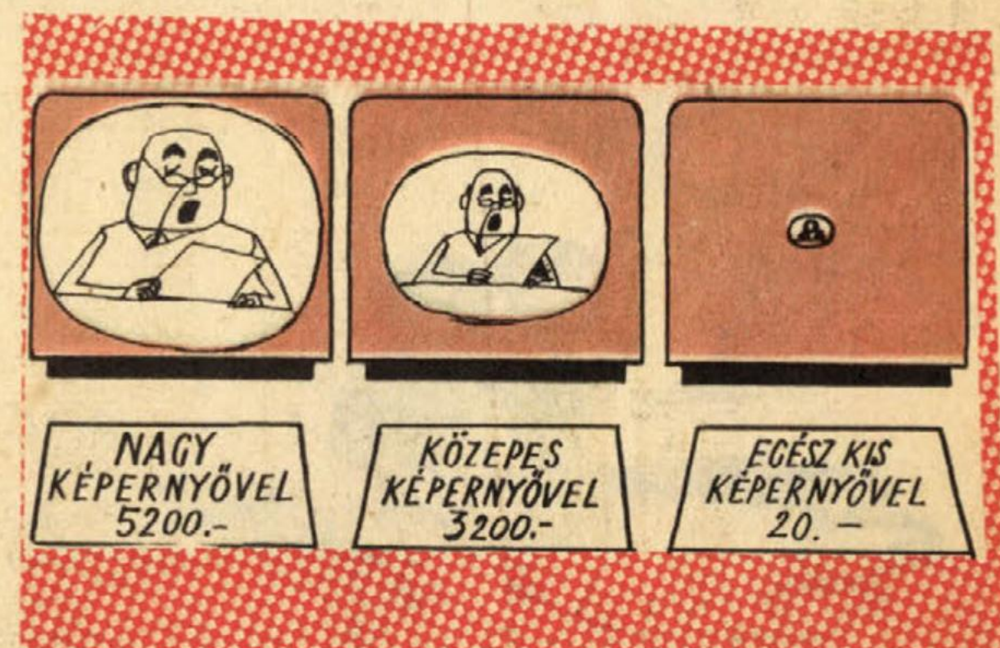
CUKRÁSZ ÉRDEMREND

MINIATŰR ÍRÓ

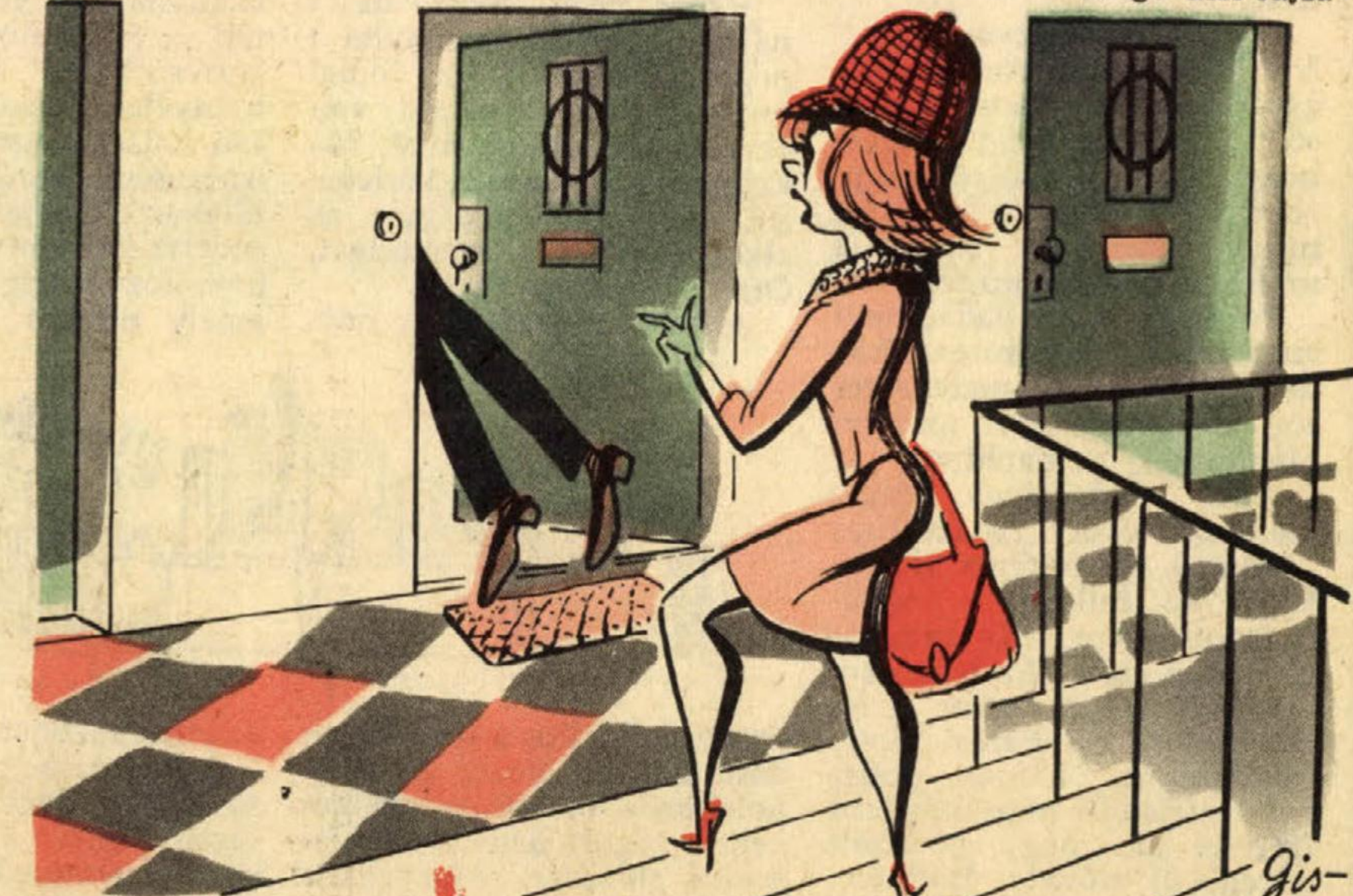
Várnai György rajza

EREDMÉNYEK

Szegő Gizi rajza

– Mit csinál itt az ajtóban, Pista?
– Kinézek az ablakon.

Bokros Dánielt, a Szélmalomgépgyár igazgatóját, amíg nem sértette meg a sör, a bor, a pálinka arányos és tervszerű fogyasztásának objektív törvényét, a legjobb igazgatóként tartották számon. Háromszor kapott kitüntetést, négyszer pénzjutalmat. Ma Bokros Dániel alkalmi munkákat vállal, a fennmaradó időt pedig a sarki italboltban tölti, ahol kommerszrumot és kocsisbort iszik.

Bokros, ha már négy-öt féldeci benne van, könnybelábadt szemmel meséli a talponállóban ivótársainak, egy nyugalmazott sírásónak és egy aktív szervestrágya begyűjtőnek, hogy nem is olyan régen még a saját íróasztalából vette elő az italt és töltötte pohárba a pálinkát. A főigazgató bevezetőnek a szatmári szilvát szerette.

Gyakran meglátogatta Bokrost a gyárban, ha bármilyen probléma akadt, csak telefonálni kellett és jött. Felhajtotta a szatmári szilvát, s miután ellenőrizte, hogy Bokros sem húzta ki magát, rendszerint csettintett:

– De jó huzatod van, Bokros elvtárs! No, nézzük csak, miből élünk...

– Ha nem kapunk sürgősen stafnikat, leállunk – kezdte volna az igazgató a témát, de a főigazgató leintette.

– El van intézve. Személyes vizsgálatom során meggyőződtem róla, hogy legfelsőbb népgazdasági érdek, hogy ti soronkívül megkapjátok a stafnikat. Mondd, nincs véletlenül abból a múltkori olasz rizlingből?

Volt. És volt badacsonyi szürkebarát, böszörményi kisüsti, pilseni és nadeberger sör, csokoládélikőr az elvtársnőknek, s parádivíz az idősebb elvtársaknak, természetesen csak tanácskozás utánra, a gyomorégés időszakára. De amikorra a parádira került a sor, már minden el volt intézve. Az üzem soronkívül kapott stafnit. A főigazgatóság beruházási főosztályvezetője, három pohár pécsi cirfandli után kötelező ígéretet tett, hogy póthitelt ad egy új műhely építésére. A LINKEX igazgatója három féldeci barackpálinka után közölte, hogy az importgépeket soronkívül meghozatják, az sem baj, ha háromszoros felárat kell érte fizetni.

A Szélmalomgépgyár így emelkedett az élüzemek sorába. Bokros, amíg él, nem felejti el az élüzem ünnepségét. Két hektó bort, három hordó sört ütöttek csapra. Valika, az igazgató titkárnője, személyesen ügyelt a röviditalok funkciószerinti elosztása elvének érvényesülésére. Nagyszerű volt a hangulat.

Amikor a szintén jelenlevő városi népfronttitkár félrehúzta, engedelmesen ment a szobája felé. Ott, a fiókjában még őrzött különleges alkalmakra néhány 1936-os évjáratú Törley-pezsgőt. Azt hitte, hogy arról lesz szó. De a népfronttitkár nem kért a pezsgőből, csak egy kupica törkölyt hajtott fel. Krákogott, aztán belekezdett a mondókájába:

– Már régen szerettünk volna bevonni az aktíváink közé – mondta. – Hiszen te vagy a város legjobb igazgatója. És mint meggyőződtem róla, igazi magyar ember. Ilyennek köztünk van a helye. Legyél az egyik bizottságunk elnöke.

– Jó – felelte Bokros, mert megtanulta, hogy befolyásos embereknek legtöbbször veszélyes nemet mondani. – De melyiknek?

– Hát nézd, most nincs nálunk üresedés – mondta a népfronttitkár. – Az eddigi bizottságainknak mind van elnöke. De tudod, mit? Ma kaptam a nyolcadik körlevelet, hogy alakítsuk meg az alkoholellenes bizottságot. Ott te leszel az elnök.

Borban az igazság. A népfronttitkár állta a megállapodást. Bokros pedig az alkoholellenes bizottság elnökeként végigült néhány felvilágosító előadást. Már akkor érlelődni kezdett benne az elhatározás, amikor az SZTK rendelő főorvosa vetített képekkel mutatta be, milyen is az iszákos ember mája. Amikor a válóperes bíró azt fejtegette, hogy a házasságok java része is az ital miatt bomlott fel, már őszinte lelkiismeretfurdalást érzett. – Amikor pedig a városi tűzoltóparancsnok az ENSZ statisztikájával bizonygatta, hogy a megrögzött gyújtogatók felmenői között legtöbbször megtalálni az alkoholos terheltséget, Bokros döntött. Többet látni sem hajlandó a sört, a bort, a pálinkát. A reprezentációját elsején már almuskára, medvecukorra és feketekávéra költötte. Ettől kezdve csak ilyesmivel kínálta vendégeit. Azok egyelőre még jöttek, de már nem ígértek semmit. A főigazgató például, miután éppen hogy csak belenyalt az almuskába, kijelentette:

– Szó sem lehet arról, hogy stafnikat tudjunk biztosítani. Bokros elvtárs, a stafnigyártás szűk keresztmetszet, meg kell értenetek a népgazdaság érdekeit. Majd utána nézetek, hogy a jövő év harmadik negyedében tudunk-e biztosítani valamit belőle.

Stafni hiányában egy hónapra leállt a szerelőszalag. Bokros egymás után hívta meg megbeszélésre a kooperáló üzemek embereit, de senki sem ért rá. Az igazgatók és főmérnökök helyett akadályközlő levelek érkeztek: a Szélmalomgépgyár alkatrészek és nyersanyagok hiányában lassan, de biztosan haladt a csőd felé. A főigazgatóság beruházási főosztályvezetője nem adott engedélyt két seprű vásárlására, hivatkozva négy rendeletre, amely tiltja a nem kiemelt

üzemek rekonstrukcióját.

A Szélmalomgépgyár az első évben elvesztette az élüzem címet, a másodikban nyereségrészesedéskor a gyár vezetőinek be kellett fizetniük a minisztérium pénztárába félhavi fizetésüket. A sajtó – amely régebben természetesen szintén gyakori vendég volt az üzemben és csak jót írt róla –, nagy cikkekben boncolgatta, ki a felelős a Szélmalomgépgyár lemaradásáért. Bokros már-már elhatározta, hogy hozat néhány üveg pálinkát, de éppen megingása idején meghívót kézbesített neki a posta ünnepélyes jutalmazásra. A helyi vöröskereszt díszes emléklappal tüntette ki az alkoholellenes mozgalomban végzett fáradhatatlan és odaadó munkájáért.

Másnap éppen fel akarta szegezni az emléklapot igazgatói szobája falára, amikor telefonon hivatták a minisztériumba. Közölték vele, hogy mint alkalmatlan embert, aki képtelen megfelelő kapcsolatot kiépíteni a felsőbb szervekkel és a kooperáló üzemekkel, leváltják. Egyidejűleg új minősítést is készítettek róla, amelyben az szerepelt, hogy Bokros vizet prédikál és bort iszik. Másnap a Közgazdasági Egyetemről értesítették, hogy hatévi fáradságos tanulás után sem adnak neki oklevelet, mert diplomamunkáját, amely *„A bor, a sör, a pálinka fogyasztásának hatása a népgazdaság tervszerű és arányos fejlődésére"* címet vi-

selte, nem találták elfogadhatónak.

A meghasonlott Bokros azóta állandó vendége az italboltoknak. Két féldeci után könnybelábadt szemekkel emlékezik azokra az időkre, amikor a termelő munka berkein belül nézett a pohár fenekére. Ivótársai, a nyugalmazott sírásó és az aktív szervestrágya gyűjtő, akik nem ismerik a mélyebb összefüggéseket, egyszerűen kiröhögik. A főigazgató pedig, aki ismét gyakori vendég a Szélmalomgépgyárban, egy-egy pohár bor mellett gyakran inti a mostani igazgatót:

– Aztán vigyázz, Korsós elvtárs, el ne szédülj. Mondtuk mi annak idején Bokrosnak is, de neki minden olyan könnyen a fejébe szállt!

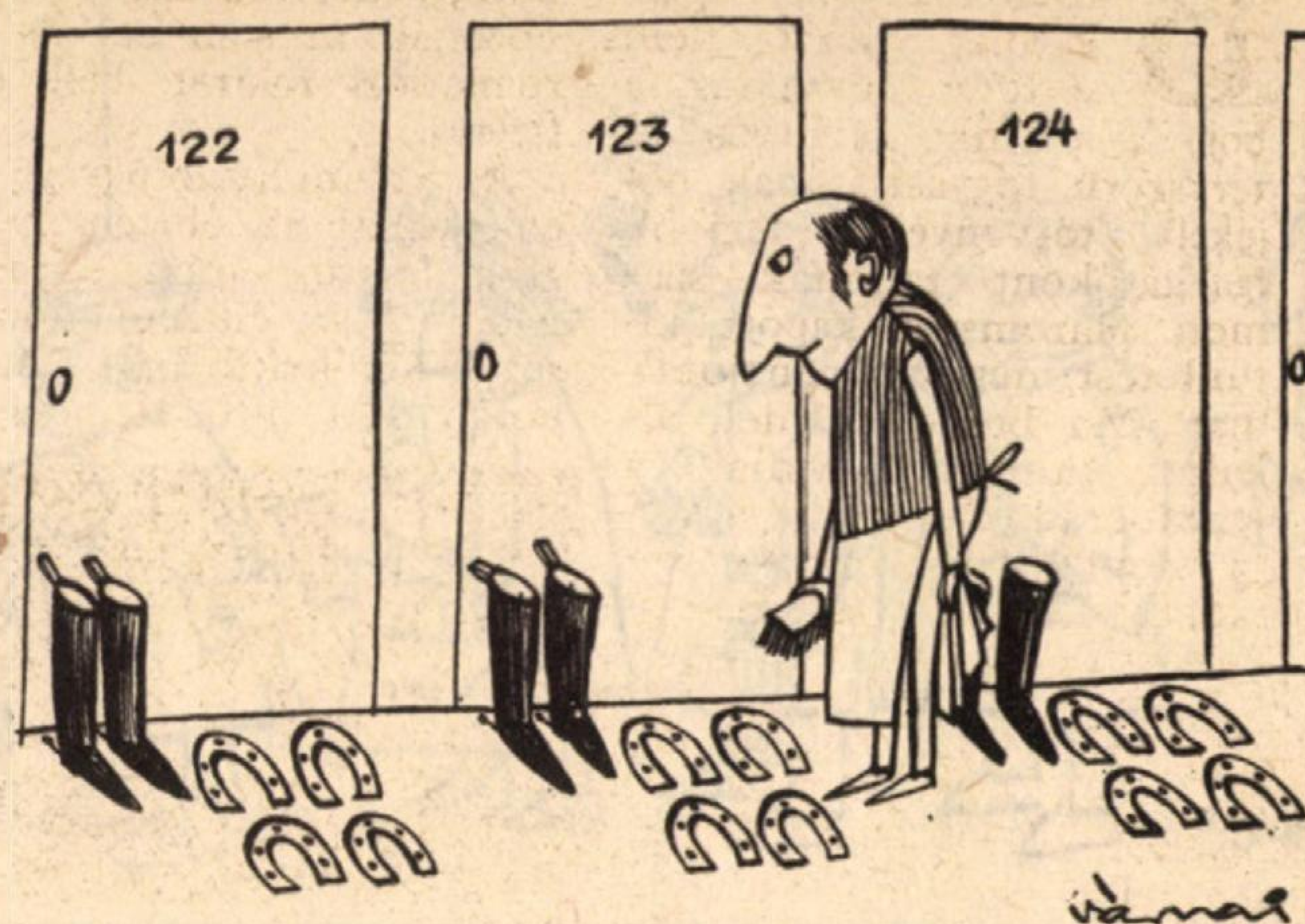
Pintér István

A szeizmográf mellett

– A készülék két kilométeres körzetben 3-as erősségű házibulit jelez . . .

Lovas-szálloda nyílik Bodajkon

A velencei fotográfus

Még a nyáron történt, olaszországi barangolásaim során. Barátommal bámultuk a Szent Márk tér lenyűgöző látványát, amikor vaku villant mellettünk, pillanatra fénybe borultunk, majd egy barnabőrű olasz lépett oda hozzánk, cédulát nyomott a kezembe, rajta részletes térkép, hogyan juthatunk el könnyűszerrel a műtermébe, ahol a most elkészült fotográfia délután átvehető.

— A legszebb útiélmény, 36×12-es nagyságban kétezer líra!

Intettünk, hogy nem, és tovább akartunk menni. A talján azonban utunkat állta.

— Rendben, belátom, nem olcsó ár, de mert uraságék rokonszenvesek nekem, 1800 líra!

Ezt a mondatot elismételte angolul, németül, franciául, majd megkérdezte, milyen nemzetiségűek vagyunk.

— Norvégok — mondtam. Nem kellett volna semmit sem válaszolnom, mert a fotós lendületesen követett bennünket.

— A norvég és az olasz testvérek! Éppen ezért 1700 líra lesz és könnyű, puhafa keretet is adok hozzá.

A szűk sikátorokban nehéz volt a menekülés útja, így a fotós kitartóan futott a nyomunkban.

— Az önök arcán remekül érvényesült a fény és árnyék játéka. Csak művészeti szempontokat figyelembe véve 1600 líra lesz mindössze, és egy kis színezüst gondolát is adok ajándékba!

Éppen indult egy vaporetto, hanyatt-homlok felkapaszkodtunk rá. A fotózás hivatott művésze csónakba dobta magát és onnan kiáltozta felénk:

— Legyen 28×7 és fél! Három színnyomásban! 1400 líra, de kitagad a családom, mert ráfizetek a boltra!

Motoros hajónk elhagyta a fotós csónakját, de még messziről is hallottuk kiáltozását.

— 17×9-es nagyságban! És kiretusálom a fülméretet! Önköltségi áron 1300 líra!

***

Délután természetesen felkerestük műtermét, hiszen az embert nem hagyja hidegen egy róla készült velencei művészi fénykép. Az olasz zavartan fogadott.

— Nem volt film a gépemben, én nem bízom a szabadtéri fotókban. Itt a műtermemben viszont remek művészi felvételt készítek önökről!

És egy, a Dózse-palotát ábrázoló mázolmány-kulissza elé vonszolt, ahol az erkélyt ábrázoló résznél egy hatalmas, köralakú lyuk tátongott.

Ott kellett a fejünket kidugni.

Tardos Péter

Huncut hangok

SZÉPSÉGHIBA

Akinek tetszik, kinevet:
nadrágom ismét kirepedt.
Furcsa állapot . . . s hogy legyen kivel perem;
botommal, dühömben a fenekem verem!

HANGJÁTÉK

Püspökhang, kofahang:
mind szép hang.
Az is szép, ha szól a
nagyharang.
De az se csúnya hang,
ha értesít a bank:
pénz üti a markod,
mert ebben van a rang.

ÁLOM

Mennyi hús, mily sok megsült, ízes állat
díszíti a dúsan telt tálat!
Válogass: végy combot, vagy hátat!
S csak utána mondd el — hálaimádat.

JÓTANÁCS

Töklinc bácsi, ne ordíts, igyál!
A jó dohányos iszik és pipál.
Nem ér a szó semmit, fő az élvezet.
— Csak az lesz erényes, aki már vétkezett!

JELLEMRAJZ

Mondják, úgy dől belőled a szesz,
hogy „szégyenteljes" állapot ez.
Hogy teljes és sikerült legyen a kép:
csak a csörgősipka hiányzik még.

ALTATÓ

Aludj csak, hortyogj csak, te kedves állat,
képzelt izek, hadd nyaldossák szádat!
Így hízhatsz csak, kövér méltóság így leszel.
Az ilyen „naplopó"; a rossz pénz nem vesz el.

Berda József

(Újsághír) **Pontosan fizeti adóját a főváros népe**

Takács Zoltán rajza

Álom, álom...

– Elemér, ne! Olyan hideg a kezed..

Vannak egészen furcsa dolgok

SZTRIPTIZTÁNC AKADÁLYOKKAL

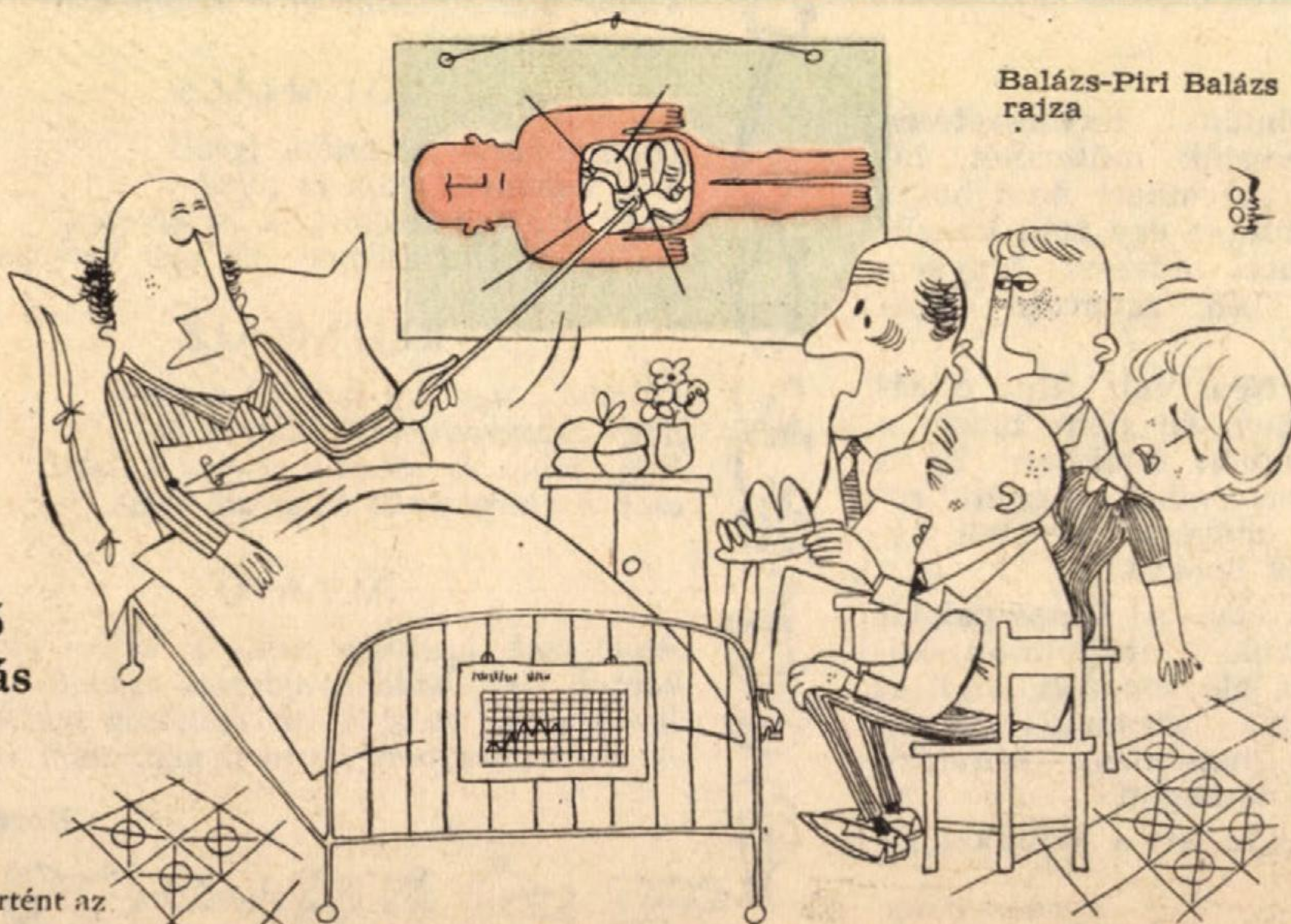
Az amerikai Seattle egyik bárjában egy Gloria Blodsoe nevű 18 éves táncosnő már megszabadult hiányos ruházatától, amikor egy ismeretlen hölgy rohant fel a színpadra, a térdére fektette a meglepett művésznőt, és – nem éppen stílszerűtlenül – elfenekelte. A mama volt.

A NYUGODT ALVÁS TITKA

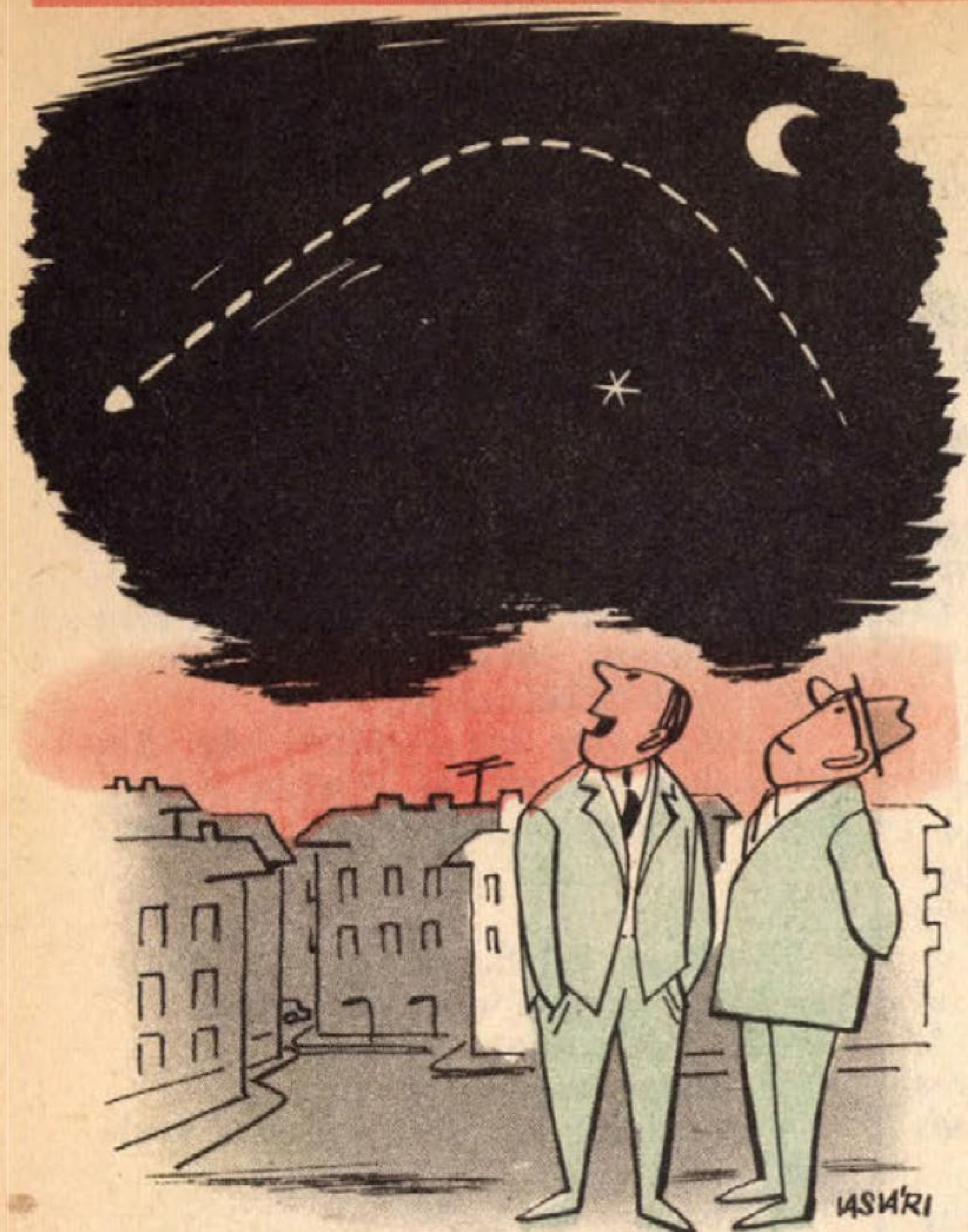
Milánóban – amint azt a londoni „Sunday Express" olaszországi tudósítója jelenti – betörő hatolt be Signor Alberto házába. Emma Alberto, a feleség, észrevette a betörőt, sikoltozni kezdett, majd dulakodott a betörővel, székek, asztalok dőltek fel pokoli lármával, végül a betörő elmenekült. Közben a férj nyugodtan aludt a másik szobában, mivel fülbetéttel védekezett az utcalárma ellen.

Az első látogatás

Balázs-Piri Balázs rajza

– Így történt az operáció?

– 900 évig kering az új mesterséges hold.
– Na, erre kíváncsi vagyok!...

Az angliai választások előtt

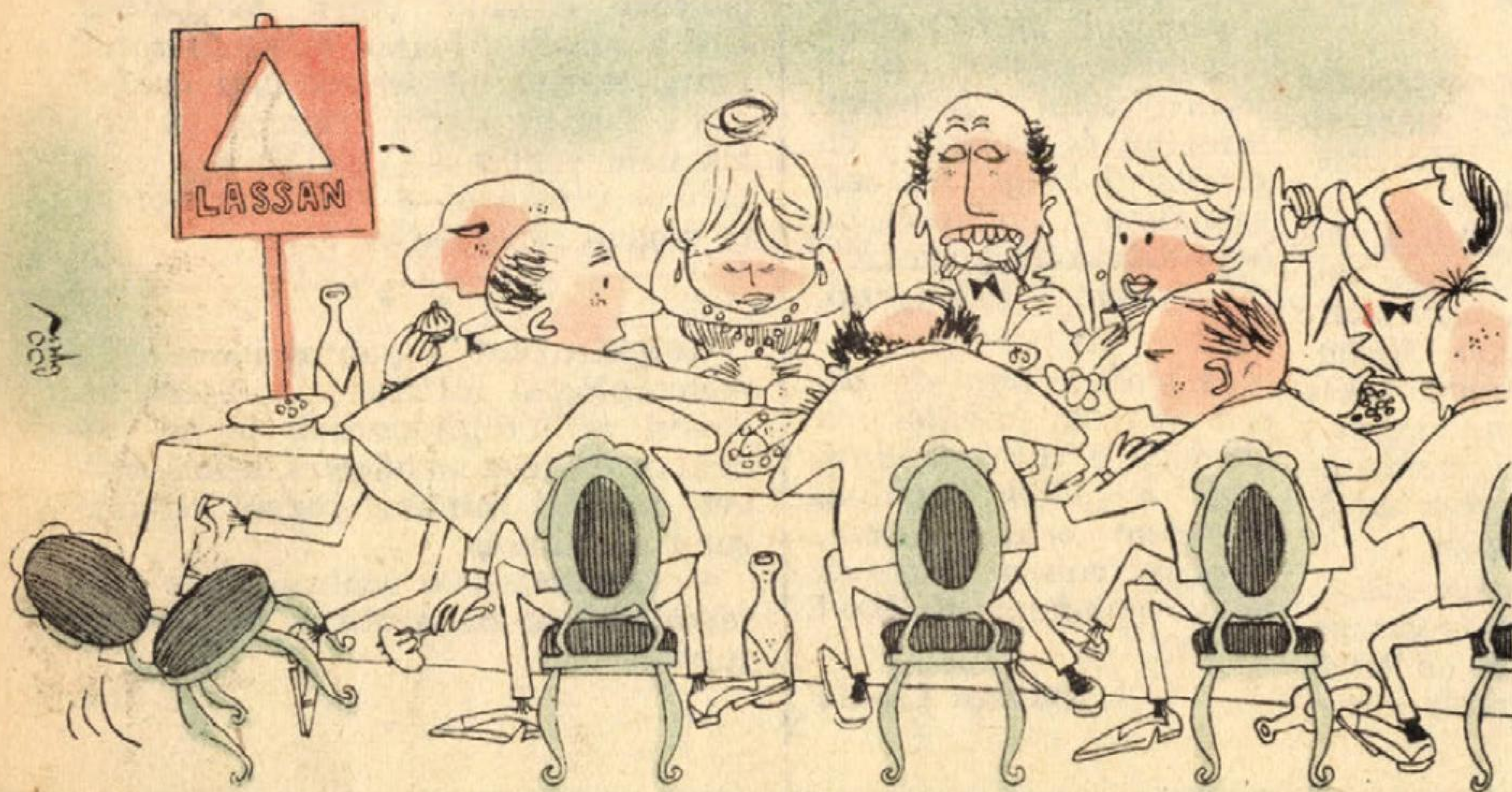
Toncz Tibor rajza

– Egy vöröshajú modellt látok, és egy volt miniszterelnököt....

Bankett és egészségvédelem

Balázs-Piri Balázs rajza

Emelkedő mérce

Pesti kirakat

Ülök az Ő előszobájában

Ülök az Ő előszobájában, a kis kerek asztal mellett, a nagy fotelban és várok.

Ülök a nagy fotelban, nem nagyon előrecsúszva a szélén, hogy félszegnek ne látsszam, és nem nagyon hátradőlve, hogy nagyképűnek ne hassak. Lábam nem rakom keresztbe, mint valami világfi, de nem is terpesztem szét, mint egy öreg paraszt, persze, szorosra se zárom, mint a monarchia katonatisztje abban a filmben, amit a múltkor láttam.

Ülök egyenes törzzsel, tekintetem komoly, amolyan révedező, kezem óvatosan megtapogatja a nyakkendőm bogát, s agyamban sorakoztatom a gondolatokat, amelyek engem ide hoztak – Őhozzá.

Ekkor a titkárnő – nemesarcú, csinos, komoly asszony –, fölemeli a középső kagylót (három telefonja van; egy normális, egy irodai és egy olyan szupermicsodás), és finom titkárnői hangon belebúgja a kagylóba, hogy én megérkeztem.

Én szerényen lesütöm a szemem, csak lopva pislogok, s a fülem hegyezem és hallom, hogy milyen értelmesen hallgat a titkárnő, majd leteszi a kagylót és féloldalt hajtva titkárnői fejét, titkárnői mosollyal közli, hogy Ő szíves türelmemet kéri.

– Ó, kérem – emelkedek föl és hangsúlyommal, tekintetemmel, egész lényemmel közlöm, hogy nem tesz semmit.

Azután visszaereszkedem a fotelba, és egy kicsit meghatottan attól, hogy Ő az én szíves türelmemet kérte, várok tovább.

Még örülök is, hogy várnom kell, legalább még egyszer rendszerezem, amiket el akarok mondani. Tehát... Hol is kezdjem? Magammal? A múltammal? Vagy térjek rögtön a tárgyra és egy drámai tőmondatban közöljem, hogy „kérem, engem áthelyeztek". Nem, nem... Jobb lesz mégis a gyár érdekével, a nemzetgazdasági szempontból nem elhanyagolható visszásságokkal kezdenem... Habár ez gyanús lehet. Elvégre Ő nem ismer engem, s akarva, nem akarva, egyből azon álszentek közé sorolna, akik „szocializmusunk ügyét", meg „politikai szempontokat" hangoztatva adják be a maguk ügyét.

És miközben így készülök Ő elébe, észreveszem, hogy az a lágy, de határozott hang, amely a titkárnői ajkak közül a minduntalan csörgő telefonkagylókba szól, közli a telefonálókkal, hogy Ő jelenleg tárgyal, hogy ő közölni fogja Övele, hogy Ő holnap a reptérre megy fogadni, hogy Ő holnapután elutazik, hogy Ő már aláírta, hogy Ő visszahív, hogy Ő... Ő... Ő...

Azután nyílik a párnázott ajtó és kihátrál rajta lábujjhegyen egy őszülő férfiú, és finoman biccentve a titkárnő felé, elsuhan előttem, olyan légiesen, mintha nem is érintené lába a fényes parkettet takaró pompás szőnyeget.

A titkárnő ekkor egy halk cserregésre tisztelettel fölkapja a legegyszerűbb telefon kagylóját, majd miután pillantásával még egy picike türelemre int, tárcsáz a legbonyolultabb készüléken.

Újabb néhány perc után a párnázott ajtó Ő általa megnyílik előttem, és Ő személyesen, kedvesen beinvitál és leültet és cigarettával kínál. Én szégyenlősen elhebegem, hogy tulajdonképpen azért merészelem háborgatni, mert... izé...

És amikor újra az utcán vagyok, fölnézek az ablakára a túlsó oldalról, majd a falnak fordulok, és verem belé a fejem, hogy ott voltam Őnála és nem mondtam el Neki semmit.

Sólyom László

Pesti tudósítónktól

Lehallgatott párbeszéd:
– Tegnap láttam egy nagyon rossz olasz filmet.
– Kérlek szépen, ma már az egész világon tudnak rossz filmet csinálni!

* *

Annyira vérünkké vált már a nemzetközi helyzet, hogy egy cseppet sem csodálkoztam, amikor egy öreg barátom így büszkélkedett:
– Nézd meg ezt a ruhát! Az Anschlusskor vettem, és Nigéria függetlenné válásakor még mindig hordom!

* *

Író-olvasó találkozó. Az író nyájasan kérdi a nekijutott olvasótól:
– És mit szokott olvasni?
Az illető megütközve néz:
– Hogyhogy olvasni? Én írni szoktam!

* *

Hamisítatlan pesti beszélgetés:
– Egy dologban mégis imponál nekem De Gaulle.
– Még pedig?
– Tud franciául!

* *

„*A holtak nem harapnak*" – állítja címében a rádió egyik hangjátéka. Újabb adalék a holtak magatartásáról! Frisch szerint „*A holtak újra énekelnek*", Seghers szerint viszont „*A holtak nem vénülnek*". Mellékesen: nem tudnak tiltakozni a kissé egykaptafára szabott címek ellen sem.

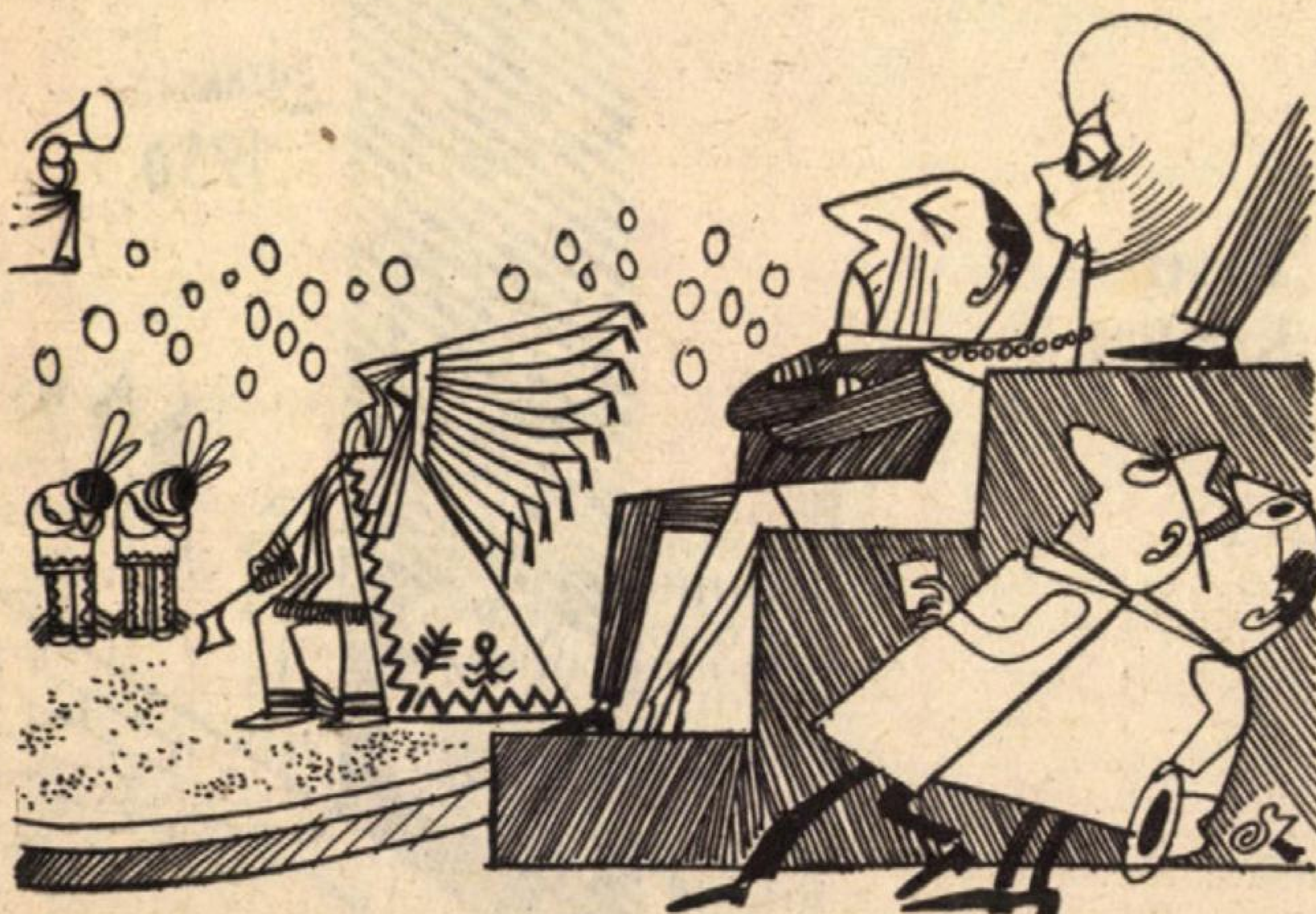
* *

Reggelenként a pontos időre és a meteorológiai intézet jelentésére kíváncsi rádiótulajdonosok olyan vidáman és frissen bőgetik készüléküket, mintha minden reggel elhangzana a felhívás:
– Gondoljanak azokra, akik már felkeltek, és hangosítsák fel rádiójukat!

f. l.

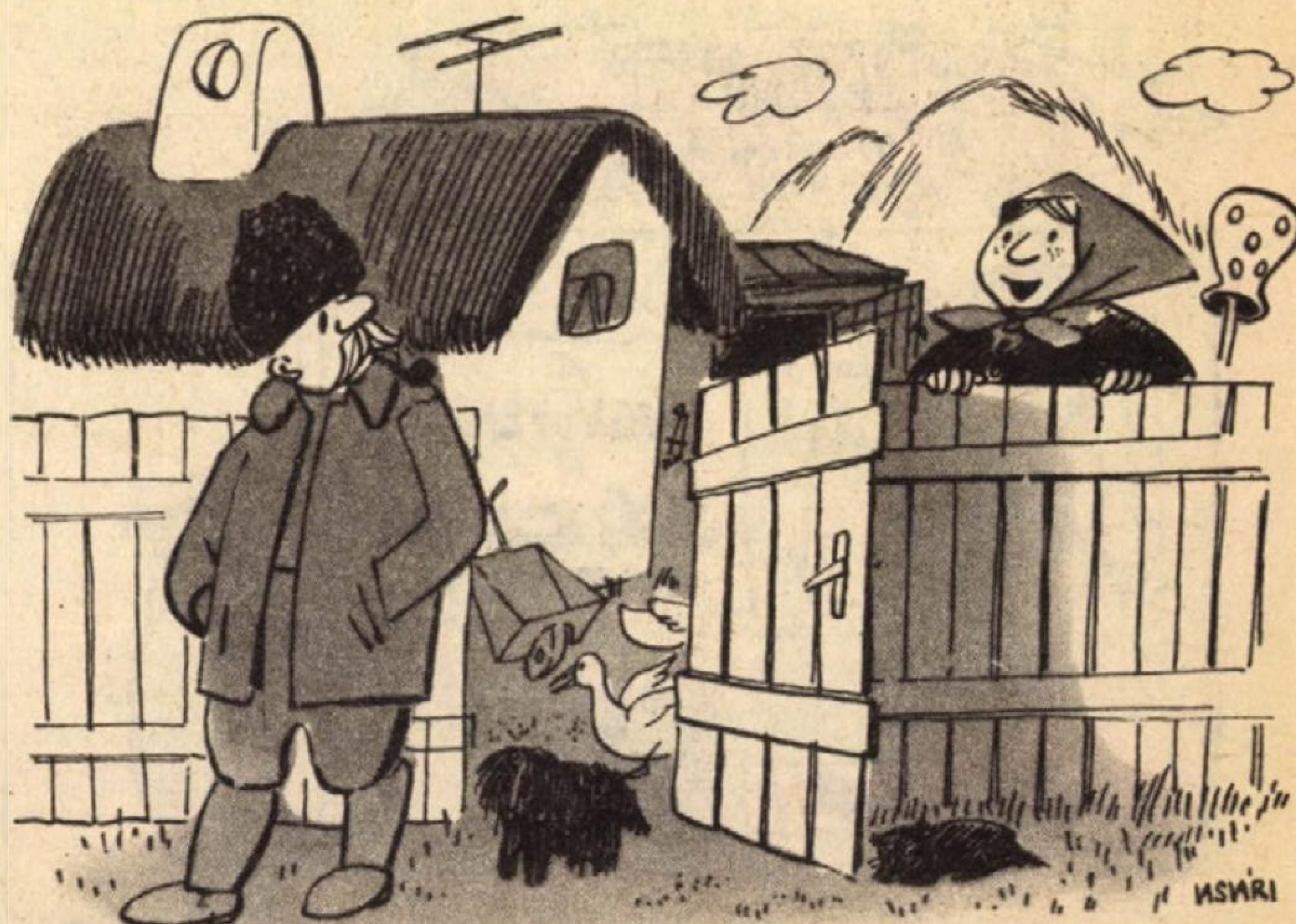
* *

Vadnyugati műsor a Cirkuszban

– Odanézz! A Nagy Főnök a titkárnővel!

Bevásárlás előtt

– Apjuk! Skoda is lehet!...

Furfangos VADÁSZOK

A most meginduló őszi vadász-évad alkalmából vidám történetek hangzanak el a vadásztársaságok összejövetelein. Ezek közül közlünk néhányat.

A ZSINEGVADÁSZ

A peches vadász vásárolt egy élő nyulat, de mivel nem akart nagyot hazudni, elhatározta, hogy fához köti és úgy lövi le. Így legalább őszintén azt mondhatja: ő terítette le a nyulat. Megkötözte tehát a tapsifülest, lőtt, de olyan szerencsétlenül célzott, hogy véletlenül a zsineget találta el, és a nyúl elszaladt.

A FRANCIA CSENDŐR

Egy Franciaországban járt vadász mesélte:

– Tudjátok, odakint rettentő szigorúak a csendőrök. Akinek nincs vadászengedélye, azt feljelentik és a büntetés súlyos. Jól tudtam ezt, és amikor egy kövér csendőr igazoltatni akart, elszaladtam. Ő lihegve utánam. Én felmásztam egy fára, a csendőr rámszólt, hogy másszak le, de én nem követtem utasítását, hanem szalonnázni kezdtem. Erre nagy keservesen utánam mászott. Amikor felért, megkapaszkodott egy ágban, mire én átnyújtottam neki vadászati engedélyemet.

– Hiszen ez szabályos – hüledezett.

– Az bizony.

– Hát miért szaladt el? És miért mászott a fára?

– Nem mondtam, hogy szaladjon utánam! Egyébként én mindig fán szoktam reggelizni.

– És miért nem szólt, hogy van igazolványa, és ne másszak maga után?

– Nem kérdezett semmit, és én csak kérdésekre szoktam válaszolni.

A MESTERLÖVŐ

– Ki hallotta hírét Treff Jánosnak? Vagy ötven évvel ezelőtt híres vadász volt. Nem is Treff volt az igazi neve, csak azért nevezték így, mert úgy eltrafálta a vadat, mint senki az országban. Róla beszéli a legenda, hogy meglátott egy fácánkakast. A kakas felrepült egy magas fára. Treff éppen célbavette, amikor a fácán megszólalt:

– Mondja, maga az a híres Treff János?

– Én volnék.

– Na, akkor ne pazarolja a golyót. Hiába menekülök, úgy is eltalál. Inkább lejövök a fáról...

A TIGRISVADÁSZ

A híres tigrisvadász is szóba került, akit hiába hívtak nyúlvadászatra.

– Csak az életveszélyes vadászatokat kedvelem – mondta nagyképűen.

– Na, akkor nyugodtan jöhet – mondta az egyik vadász –, én a múlt héten is a sógorom combjába lőttem...

(palásti)

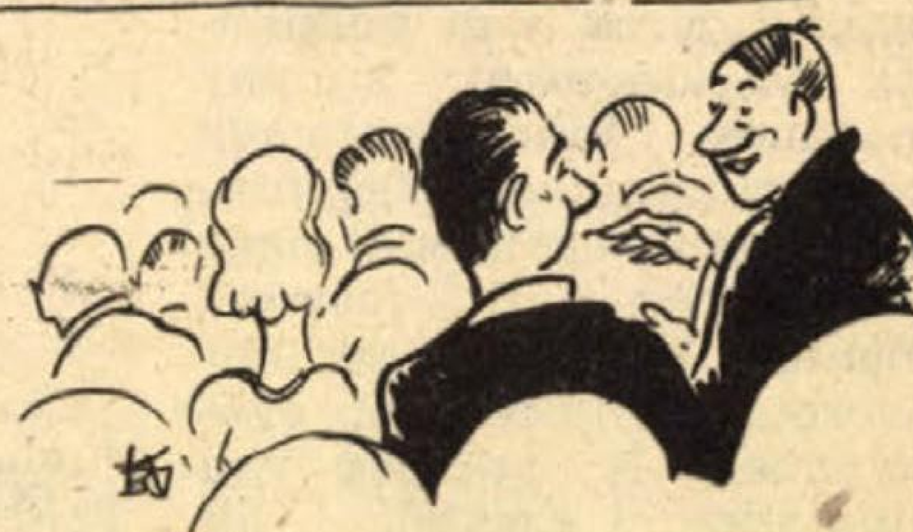
Önzetlen segítség

De Gaulle: Segítem én is pumpálni...

Hangversenyen

– Nem mondom, jól játszik, de néha mintha sok gázt adna bele.

Jó szemmérték

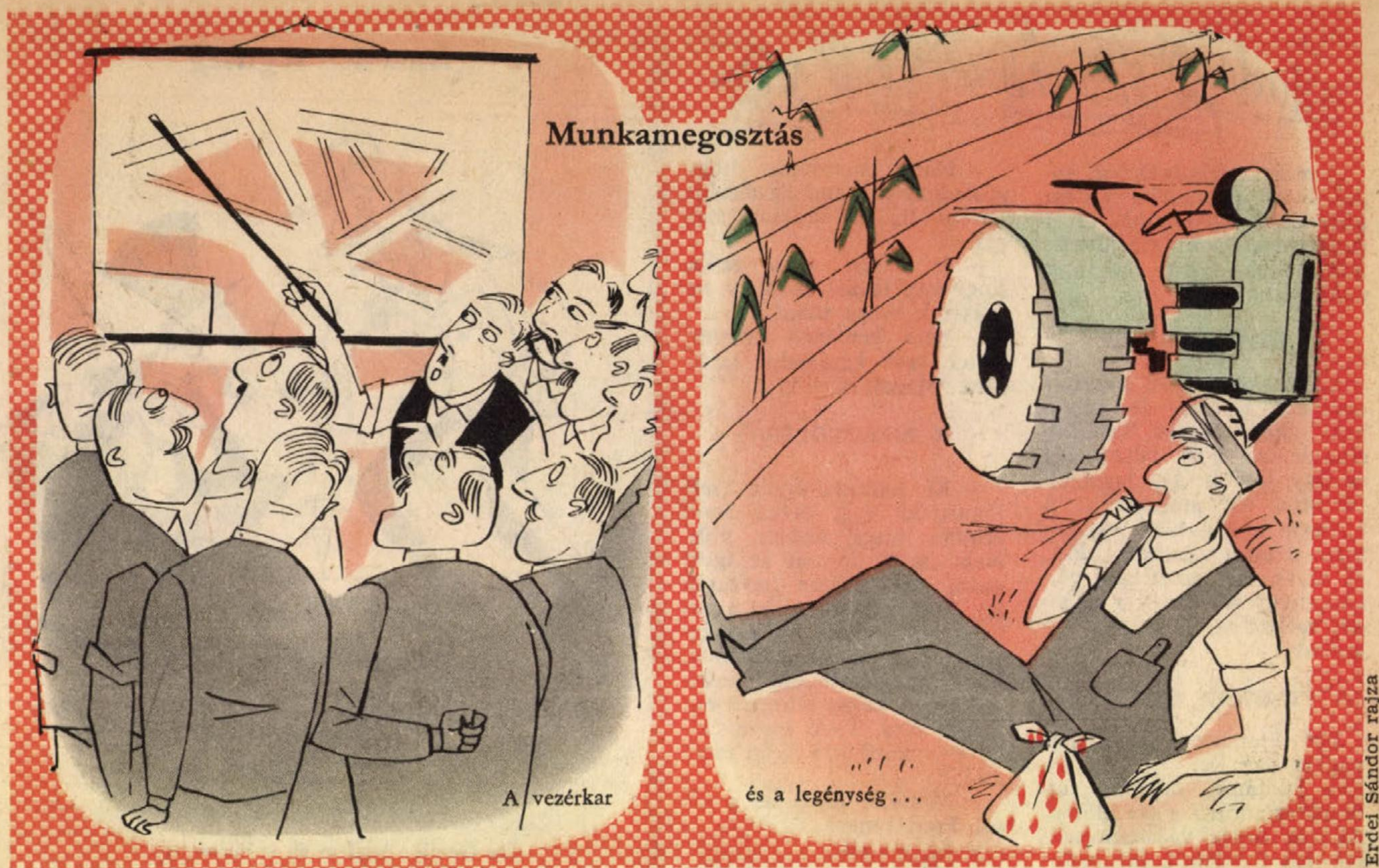
– Mit gondolsz komám, hány ember dolgozhat ebben a ménkű nagy hivatalban?

– Körülbelül a fele...

Nem közölhető kéziratot küldtek:

S. Pál, Bp. XIX. – Sz. Ferenc, Bp. VI., Jókai tér. – H. József, Debrecen. – B. István, Bp XV. – K. Tibor, Déva. – K. György, Szentendre. – J. Jenő, Debrecen. – E. Iván, Bp. XIX – V. Albin, Bp. IV. – K. István, Bp. XX. – B. Imre, Bp. XI. – Gyapot u. – C. Rozália, Győr. – K. László, Körmend. – D. Rezső, Ózd. – „Kabala" – D. Gyula, Anarcs. – S. Edit, Bp. I., Szirtes u. – S. István, Bp. XIV., Szobránc u. – F. Lajos, Nemesnádudvar. – R. Iván, Bp. XII., Levendula u. – Sz. Sándor, Bp. VI., Rudas L. u. – S. Mihály, Körmend. – B. A., Sásd. – E. Jánosné, Szombathely. – Sz. József, Balatonboglár. – T. Judit, Veszprém. – D. – G. L., Nagykálló, – J. L. Esztergom, – V. Imre, Bp. I., Fazekas u. – J. M. Bp., II., Nagybányai u. – K. László, Bp. XI., Muskotály u. – P. Tamás, Bp. XII., Böszörményi u. – Sz. Gyuláné, Almásfüzitő, – B, István, Bp. I., Gergely u. – B. János, Pilis, – T. Antal, Bp. XIII., Petneházi u. – R. Gyula, Ercsi, – H. Dénes, Abaújszántó, – J. László, Bp. IX., Hunor u. – H. Attila, Nagykanizsa, – F. László, Nagykanizsa, – H. Ilona, Bp. VIII., Kisfaludy u. – K. Róbert, Bp. VI., Szondy u. – N. Zoltán, Bp. XXI., – P. Károly, Bp. VI., Népköztársaság u. – H. Károly, Bp. XIII., Vőlegény u. – B. Ferenc, Bp. XII., Németvölgyi u. – Sz. István, Nagyszokoly, – L. Albert, XII., Alkotás u. – H. Antal, Székesfehérvár, – D. Béla, Bp. Bocskay u.

NE LEGYEN ATOMMENTES ÖVEZET!

A nemzetközi politikai életben bizonyára kínos feltűnést kelt a fenti javaslatom, de éppen a világ érdekében vagyok kénytelen ragaszkodni hozzá. Bármenynyire féktelen is az írói fantáziám, nem tudok elképzelni semmiféle övezetet atomok nélkül. Ha nem lennének atomok, ki kellene találni őket.

Atommentes övezet még a világűrben sincs, a csillagközi terek sem nélkülözik az atomokat, szerény magános hidrogénatomok kóborolnak a sötét fagyban, társtalanul, egymástól nagy távolságban, de mégsem mentes tőlük a kozmikus övezet. A legbékésebb övezetekben is szükség van atomokra, ezekből áll ugyanis a ház, a fa, a szék, a villamos, a Közért, a kartárs, a vajaskenyér, a válogatott csapat, a mozi, a lottószelvény, a cigaretta, a kisfröccs, a levegő, továbbá az az ember is, aki atommentes övezetet kíván. Az atom úgy kell, mint egy falat kenyér, amely különben szintén atomokból áll. Az atomok eltávolítása különben is rendkívül bonyolult feladat lenne, hiszen a számítások szerint akkora tömegű anyagban, mint az i-betűn a pont, mintegy 2 500 000 000 000 000 000 atom van. Most akkor képzeljük el, mennyi atom van Szendrő Józsefben, vagy a Halászbástyában.

Mindennapi életünk és a világ érdekében helyes lenne tehát, ha atommentes övezet helyett atomfegyvermentes övezetet létesítenénk, minél előbb és minél többet.

Tessék?

Mit tetszett mondani?

Hogy ez szőrszálhasogatás?

Hát inkább, mint atommaghasogatás!

Ami pedig a szavak helyes használatát illeti, ezt nemcsak Lőrincze Lajos hirdeti, hanem valamivel régebben Konfucius is foglalkozott vele. Amikor ugyanis a Mestertől megkérdezték, mi a legfontosabb az ország kormányzásában, így válaszolt:

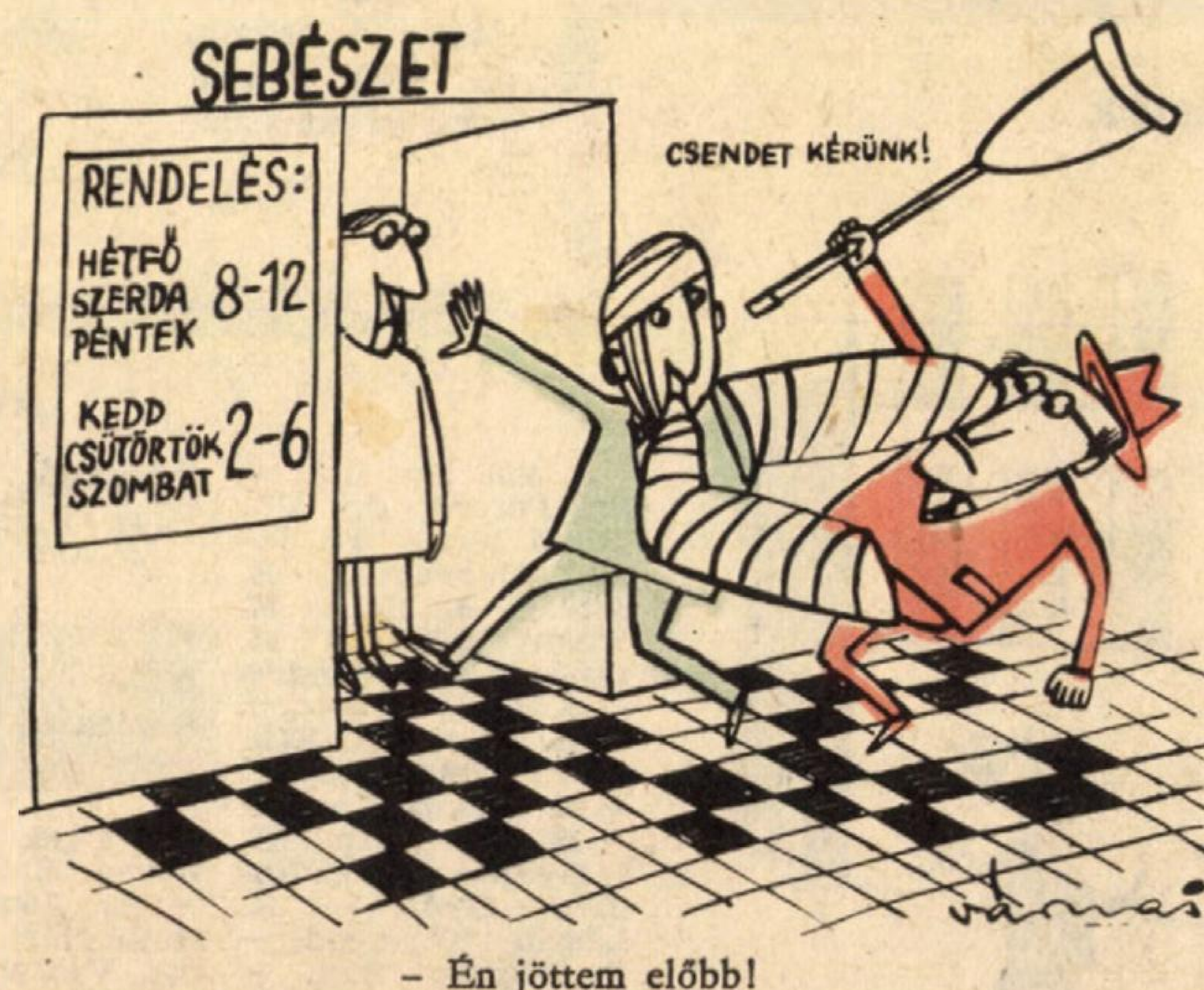
— A legfontosabb a szavak helyes használata. Ha a szavak használata nem helyes, a fogalmak értelme zavaros. Ha a fogalmak értelme zavaros, akkor nem lehet szabatosan cselekedni. Ha nem lehet szabatosan cselekedni, az erkölcs és a művészet nem virágzik...

Ami azt jelenti, hogy a világbéke védelme mellett a nyelv védelme is fontos. A politikusoknak és közíróknak szabatosan és félreértést kizáró módon kell kifejezniök magukat, hacsak nem modern költők. A pontatlan fogalmazás már sok bajt okozott a világban. Nero például nem akarta felgyújtani Rómát, csak anynyit mondott, hogy az este folyamán gyújtó hatású dalt kíván elénekelni. Beosztottjai félreértették...

Egyszóval, az atomrombolásból még lehet békés energia, de a nyelvrombolás sok galibát okozhat, s a végén még itt állunk egy fia betévő atom nélkül.

Feleki László

Egy körzeti rendelőben

– Én jöttem előbb!

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, *142—220 — 63.6051 — Kossuth Nyomda, Budapest. — Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180—850. INDEX: 25504